

NR. 11, AN III (2014)
"SPIRU HARET" FOCȘANI
REVISTA LICEULUI PEDAGOGIC

Revistă bisemestrială, nr.11, octombrie 2014

ECHIPA DE REDACȚIE

COORDONATORI:

- **Prof. Doina Adetu, profesor de limba și literatura română**
- **Prof. Lauriana Ailincuței, profesor de limba engleză și director**
- **Prof. Elena Hrușcovschi, profesor de istorie**
- **Prof. Nicoleta Stanciu, profesor de religie**
- **Prof. Mariana Șerbănoiu, profesor de geografie**

Redactor șef, Andreea Carst, cl. a XI-a B

Redactor, Alexandra Bătrînu, cl. a XI-a D

Redactor, Emilia Zarzu, cl. a XI-a B

Tehnoredactare computerizată:

Prof. Elena Hrușcovschi

COLABORATORI

- **Daniela Ciolpan, profesor de religie, Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi” Focșani – invitat**
- **Gabriela Gherman, profesor de matematică, Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi” Focșani – invitat**
- **Luminița Alban, profesor psiholog**
- **Nina Bratu, profesor de limba franceză**
- **Iuliana Canae, profesor de limba și literatura română**
- **Aida Doagă, profesor de biologie**
- **Alexandrina Fotin, profesor învățământ primar**
- **Ioana Paizan, profesor de educație fizică**
- **Deniza Toia, profesor științe socio-umane**

ISSN 2285 – 0880

ISSN-L = 2285 – 0880

CULORILE

Până în anul 1989, totul era în alb și negru: șeful comanda, subalternul asculta, profesorul știa tot, elevul reproducea, până și culorile TV erau doar alb și negru.

Ne-am dorit schimbare, diversitate, culoare. Acum, după o revoluție care „A fost sau n-a fost” (film premiat cu Palme d’Or – regizor Cristian Porumboiu), după 25 de ani, de culoare, îmi pun întrebarea : oare nu-i prea mult?

Nimic nu ne mai mișcă dacă nu-i prezentat „țipător”: cărțile elevilor foarte colorate, diferite chiar de la o clasă la alta, pe același nivel din cadrul aceleiași școli, desene animate zgomotoase, colorate, în care binele învinge mereu, dar, spre deosebire de „Sandy Bell”, întotdeauna folosind violența, emisiuni televizate în care dacă invitatul nu țipă sau nu vorbește în același timp cu moderatorul, nu se face auzit, ca să nu mai amintesc de filmele americane care, dacă nu prezintă explozii, împușcături, crime, nu fac audiențe.

Din ce în ce mai mult, toată această culoare începe să mă obosească, să mă deranjeze, să mă facă să-mi doresc mai mult gri.

Dar mă opresc o clipă, sunt atentă: printre toate aceste culori stridente zăresc verdele, galbenul, rozul, care apar timide în emisiuni educative, culturale, în acțiuni pe care unii oameni le întreprind cu menirea de a ajuta și de a educa, emisiuni și oameni care prezintă culorile lor în forma cea mai frumoasă: curcubeul.

Da, acum am găsit melanjul de culori care, după toată oboseala provocată de strident și țipător, mă face să-mi văd viața așa cum este: frumoasă, după ploaie.

Prof. Nina Bratu
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”
Focșani

Interview with Mr. Erhardt Tillmann

Reporter: Why did you offer yourself to come to Romania knowing that you had previously been sent to Ukraine, mission that was finally aborted?

Mr. Tillmann: I didn't have any preferences in choosing where to proceed my mission, but I felt that I would do a great job in here. At the agency where I'm a volunteer, the experts show me files with different missions that has to be completed by someone, I choose one of them, and I have to do all I can to accomplish it.

Reporter: *De ce v-ați oferit să veniți în România, știind că anterior ați fost trimis în Ucraina, misiune care într-un final a fost anulată?*

DI. Tillmann: *Nu am avut vreo preferință în alegerea desfășurării misiunii, dar am simțit că aș face o treabă foarte buna aici. La agenția în cadrul căreia sunt voluntar, experții îmi arată dosare cu diferite sarcini care trebuie îndeplinite de cineva, iar eu aleg una din ele și fac tot ce pot pentru a o duce la bun sfârșit.*

Reporter: What made you come back here?

Mr. Tillmann: I came here the 2nd time because I want to present some devices used for teaching, devices which project an image behind you, in order to face your audience all the time.

Reporter: *Ce a determinat revenirea dumneavoastră în România?*

DI. Tillmann: *Am venit pentru a doua oară, pentru a prezenta niște dispozitive folosite în predare, dispozitive care proiectează în spatele tău o imagine, în timp ce tu poți să vezi publicul mereu.*

Reporter: What was your opinion about Romania before seeing and exploring it?

Mr. Tillmann: When you choose a mission, you always get a background data . It was speechless and also disappointing when I found out about Romania's economy. I must say that you don't get much information about Romania. There are two things that everyone knows: 1. The stray dogs and 2. Gypsies. But if you want to learn something more about this country, you have to go there to find out by yourself.

Reporter: Care a fost opinia dumneavoastră despre România înainte să o vedeți și să o explorați?

DI. Tillmann: Când alegi o sarcină, primești mereu date de decor. Am rămas fără cuvinte și am fost dezamăgit când am aflat informații despre economia României. Trebuie să îți spun că nu aflu prea multe lucruri despre România. Sunt două lucruri pe care oricine le știe: 1. Căinii maidanezi și 2. Țiganii. Dacă vrei să aflu mai multe despre această țară, trebuie să te duci și să descoperi singur.

Reporter: Is there any differences between German and Romanian students?

Mr. Tillmann: There are a lot of differences between German and Romanian students. I have noticed that Romanian students are so well behaved, they have so much passion, and they are so interested in learning new things. Also Romanian students can talk about any subject, instead of the German ones, whose subjects are limited. Can you believe that in my country students can graduate without doing mathematics?

Reporter: Există diferențe între elevii germani și elevii români?

DI. Tillmann: Sunt multe diferențe între elevii germani și cei români. Am observat că elevii din România sunt foarte bine educați, sunt pasionați și interesați în învățarea unor noi lucruri. De asemenea, elevii români pot vorbi despre orice subiect, în ciuda germanilor, ale căror subiecte sunt limitate. Poți să crezi că în țara mea elevii pot absolvi liceul fără să facă matematică?

Reporter: Are there places that you have seen until now, in Romania, that left you speechless?

Mr. Tillmann: No, really not. It must be because I spent 15 years abroad. I was unfortunate to assist to the Argentina's financial crisis, when the president couldn't handle the situation and flew away from his palace by helicopter, and I've also assisted to the Iranian revolution in 1978. After having some nasty experiences, it's hard to be impressed. But after seeing the "Red Lake" in this country, I must say that it really impressed me.

Reporter: Există locuri pe care le-ați văzut până acum, în România, care v-au lăsat fără cuvinte?

DI. Tillmann: Nu, nu am văzut. Poate pentru că am petrecut 15 ani peste hotare. Am fost ghinionist să asist la criza financiară a Argentinei, când președintele nu a mai putut ține sub control lucrurile și a plecat din palat cu elicopterul, precum și să văd revoluția iraniană din 1978. După ce ai parte de experiențe urâte, este greu să fii impresionat. Dar după ce am văzut "Lacul Roșu", trebuie să spun că am fost realmente impresionat.

Reporter: If you were offered a job, would you move to Romania?

Mr. Tillmann: I have 3 children, and also grandchildren, so if I want to come to Romania, they will also have to move. If they won't, it would be hard for me to be far from the loved ones.

Reporter: *Daca vi s-ar oferi o slujbă, v-ați muta în România?*

DI. Tillmann: *Am trei copii și nepoți și, dacă aș vrea să mă mut în România, ar trebui și ei să se mute. Dacă nu s-ar muta, ar fi greu să fiu departe de cei iubiți.*

Reporter: Have you tried any traditional food until now?

Mr. Tillmann: Yes, I have tried “mamaliga”. In my country this is an unknown product. I have tried corn food in Mexico, but the first time I tried “mamaliga” was here. I know that in Romania I can find plenty of traditional good food, and I really want to experience their taste.

Reporter: *Ați încercat până acum vreo mancare tradițională?*

DI. Tillmann: *Da, am mâncat mămăligă. În țara mea, acest produs este necunoscut. Am încercat în Mexic produse realizate din porumb, însă în România a fost prima oară când am mâncat mămăligă. Știu că în România pot găsi mâncare tradițională foarte bună, și chiar aș dori să experimentez gustul lor.*

Reporter: Well, then we are waiting for you to come back soon.

Mr. Tillmann: My pleasure.

Reporter: *În acest caz, vă așteptăm să reveniți cât mai curând.*

DI. Tillmann: *Cu plăcere.*

Interviu realizat de eleva Andra Bianca Glăvan,
Clasa a XI-a C, Liceul Pedagogic “Spiru Haret”, Focșani

Prof. coordonator,
Lauriana Ailincuței
Liceul Pedagogic “Spiru Haret”, Focșani

CONTRIBUȚIA BISERICII LA APARIȚIA ȘI DEZVOLTAREA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC

Din numeroase notițe păstrate pe filele manuscriselor vechi rezultă că cei mai de seamă cărturari și copişti ai veacurilor trecute s-au format în şcolile din mănăstiri: Bistrița, Neamțu, Putna, Voroneț, Slatina, Sucevița, Tismana, Cozia, Bistrița din Oltenia, Dealu, Govora ș.a.

Specificul vieții monahale a fost împletit permanent de activități materializate în școli bisericești, tipografii, ateliere de pictură, școli de zugrăvi, etc. Mănăstirile au fost multă vreme singurele așezăminte răspânditoare de știință de carte și cultură. Călugării au fost de-a lungul a multor veacuri printre cei mai învățați oameni ai țării. Ei dădeau satelor preoți, cancelariilor domnești funcționari și tot din rândul lor se alegeau vlădicii țării.

Începuturile primelor cronici, adevărate cărți de istorie medievală, au fost făcute tot de acești truditori tăcuți prin însemnări făcute pe marginea manuscriselor citite. Pomelnicele și actele de donație, întocmite de călugării sau de preoții știutori de carte, prin care domnii sau boierii închinau lăcașelor de cult veștminte, cruci, obiecte necesare săvârșirii cultului ș.a., au devenit în timp note istorice prețioase pentru înțelegerea vieții din acele vremuri.

Școala în perioada medievală era considerată o ucenicie, sistemele de "școlarizare" de pe lângă mănăstiri fiind cel specific școlilor de "grămăticii", școlilor de chilie, cu părinți inițiați pe lângă care se formau viitori „știitori de carte”. Aici se învățau citirea, scrierea și cântările bisericești.

Într-o primă fază, mănăstirile erau depozitarele de cultură slavonă și, într-o vreme în care serviciul divin și actele de cancelarie domnească se redactau în slavonă viitorii clerici și dieci sau pisari deprindeau această limbă în școlile mănăstirești. Din aceste școli au ieșit în bună parte vechii dieci de cancelarie — care poartă nume românești ca: Oțel, Oanță, Lupul, Vulpaș,

Buzdugan, Cățelean, Ion Marjire, pisarii lui Petru Rareș, Mușat și Crăciun — pisarii lui Mihai Viteazul. Cele mai cunoscute "școli de copişti" sunt cele din secolul al XV-lea de la mănăstirile Neamț (cu Gavriil Uric și Teodor Mărășescu) și Putna, iar la începutul secolului al XVI-lea "școala" de la Dragomirna, îndrumată de Mitropolitul Anastasie Crimca.

Instrucția în mănăstiri avea desigur un caracter religios, și ea s-a mărginit la scris și citit, la deprinderea limbii slavone pe textele Sfintelor scripturi și la cântările bisericești. Pentru uzul copiilor care învățau o limbă străină și pentru nevoile celor ce tâlmăceau din limba slavonă în limba română, s-au alcătuit cu vremea și dicționare slavo-române — cum este dicționarul lui Macarie — de la mănăstirea Cozia, alcătuit pe la anul 1649 sau al lui Mihail Logofătul din Târgoviște, scris pe la 1678.

Primele letopisețe și cronici au fost scrise în mănăstiri și centrele eparhiale: Pomelnicul de la Bistrița Moldovei (secolul al XV-lea), Letopisețul de la Putna (prima jumătate a secolului al XVI-lea), Cronicile episcopilor Macarie al Romanului și Eftimie al Rădăuților și a călugărului Azarie (secolul al XVI-lea), toate în limba slavonă, apoi Cronica universală a călugărului Mihai Moxa din Tara Românească (prima jumătate a secolului al XVII-lea) în românește.

„Primele școli slavone și românești au luat ființă în incinta mănăstirilor, apoi a bisericilor de mir, pregătind dieci pentru cancelariile domnești sau copiiști de manuscrise; la fel și primele școli medii (Colegiul de la Mănăstirea Sfinții Trei Ierarhi din Iași) și superioare (Academia de la Sfântul Sava din București). Din secolul al XVII-lea se înmulțesc școlile în românește, dezvoltându-se mai ales cele de „grămătică”, din jurul Episcopiei Râmnicului, iar la București, la Mănăstirile Sfântul Gheorghe Vechi și a Tuturor Sfinților (Antim). Se amintește despre o școală românească înființată la cererea episcopului Damaschin de Râmnic, la 1719, la Râmnic și alta la Craiova”.

Una dintre primele școli românești este școala din interiorul curții Bisericii Sfântul Nicolae din cartierul istoric Șcheii Brașovului. Aceasta este atestată documentar printr-o bulă papală a lui Bonifaciu al IX-lea emisă în 1399, prin care acesta atrăgea atenția asupra „schismaticilor” din Șchei care primeau învățătură. Tot aici se află și cel mai vechi manual școlar de pe teritoriul României, un Omiliar scris în slavonă în sec. XI-XII fapt care poate conduce la concluzia că învățământul se desfășura în aceste locuri mai devreme de atestarea sa documentară.

În secolul al XVIII-lea au luat ființă școli noi, la toate centrele eparhiale, dar și pe lângă mănăstiri și biserici: Colțea, Sfântul Gheorghe Vechi, Antim și Domnița Balașa din Pitești, Barnovschi, Sfânta Vineri și Sfântul Nicolae din Iași. În câteva mănăstiri s-au înființat școli speciale pentru pregătirea clerului, la Putna, Obedeanu din Craiova, Antim din București, iar în 1803 s-a înființat Seminarul de la Socola - Iași.

Mitropolitul Nichifor obliga, în scris, pe data de 6 iulie 1749, pe preoții de la Biserici: „Sfântul Nicolae”; „Sfânta Vineri” și „Sfântul Sava” din Iași să aducă la școală: „copiii prostimii de trei ani în sus” (adică din rândul populației simple), spre a-i învăța catehismul; pe „fii de mazili și negustori până la 12 ani, și fii de preoți până la 20 de ani”. Această tentativă confirmată documentar constituie prima încercare de instituire a obligativității școlii.

Foarte importantă a fost tipărirea la Iași a unui Bucvar sau începere de învățătură, către anul 1755, fiind și primul „Abecedar” publicat în Moldova. În Predoslovie Mitropolitul Iacob Putneanul exprima ideea necesității unui învățământ obligatoriu. În acest sens prelatul solicita tuturor preoților să deschidă școli și să „poruncească” părinților să-și dea copiii la învățătură.

Prin urmare în țara noastră începuturile învățământului, în general, sunt strâns împletite cu cele ale învățământului religios. Într-o vreme în care „... Biblia, adoptată de toate societățile omenești, devenise cartea tuturor, cartea umanității”, primele școli românești au fost ctitorite de călugări, învățământul fiind aproape în întregime religios și făcându-se după cărțile de slujbă. Mănăstirile au devenit astfel și locașuri de cultură, de iluminare a atât a clasei conducătoare cât și a oamenilor simpli, din popor.

BIBLIOGRAFIE

- Nicolae IORGA, Istoria literaturii românești. Introducere sintetică., Chișinău, Litera, 1997, p. 47
 *** „Biserica din Țara Românească și Moldova în Evul Mediu (mijlocul secolului al XIV-lea - 1821)” în http://www.patriarhia.ro/ro/structura_bor/istoric_bor_3a.html, accesat la 20/05/2013
 Pr. prof. dr. Vasile OLTEAN, „Cartea veche de înțelepciune din Șcheii Brașovului, Primul Omiliar românesc”, în: Lumina, 14.03.2011, Ediția de Transilvania.
 Dan BERINDEI, Românii și Europa în perioadele premodernă și modernă, București, Enciclopedică, 1997, p. 70
 Dan PETRE, Mică enciclopedie de cultură și civilizație românească, Chișinău, Litera Internațional, 2003, p. 120
 N. IORGA, Istoria literaturii românești...., Chișinău, Litera, 1997, p. 47

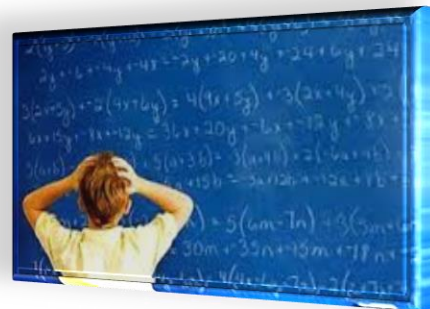
Prof. Daniela Ciolpan,
Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi”, Focșani

De ce ne e frica de matematica?

Unii dintre noi se crispează și acum, la ani de zile după terminarea școlii, când aud de orele de matematică. Aceasta reacție e cu atât mai intensă la copiii care abia intră în școală. Și nu e vina lor. Acest tip de anxietate s-ar părea că e genetic într-o oarecare măsură.

Unele studii consideră că teama de matematică tinde să fie asociată cu o performanță slabă la acest obiect. Deoarece mintea e ocupată cu atâtea griji despre matematică, capacitatea ei de a rezolva efectiv probleme de matematica scade semnificativ. Rezultatul? Elevii simt că se “sufocă”. Totuși, reciproca nu e adevărată. Cei care sunt îngrijorați de matematică nu au neaparat o înaltă performanță în acest domeniu. De fapt elevii din țările cu cele mai mari performanțe în matematică (China, Singapore și Coreea de Sud) au temeri mai mari față de matematică decât media elevilor din OECD (Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică).

1. Frica de matematică e și genetică

Un studiu al **Ohio State University** a examinat cupluri de frați gemeni identici și gemeni asemănători pentru a le măsura anxietatea față de matematică.

Am descoperit, spune Zhe Wang, coordonatorul studiului, că frica de matematică e o predispoziție genetică și are două aspecte: performanța cognitivă la matematică a unora și tendința lor spre anxietate.

Rezultatele nu spun că teama de matematică poate fi atribuită numai factorilor genetici dar aceștia explică 40% din diferența între indivizi în această privință. Restul e explicat de mediile și modurile diferite în care sîntem crescuți.

Studiul a inclus 216 gemeni identici și 298 de gemeni fraternali. Copiii au făcut teste prin care li se stabilea nivelul de anxietate în general, nivelul de anxietate față de matematică, capacitatea de rezolvare a problemelor de matematică și capacitatea generală de înțelegere. Cercetătorii au folosit instrumente statistice pentru a vedea cum diferă aceste tipuri de anxietate la perechile de gemeni identici în comparație cu cele de gemeni asemănători. Concluzia a fost că există o predispoziție genetică **împotriva** învățării matematicii sau una **favorabilă** învățării.

Întrebarea cercetătorilor a fost – cum apare acest tip de anxietate? E din cauza unei absențe efective a abilităților matematice sau e din cauza predispoziției spre anxietate?

Amîndouă, spune Wang: Dacă ești anxios, e greu să rezolvi probleme de matematică. Experiențele negative de la școală datorate acestei anxietăți fac procesul de învățare și mai dificil; și invers, lipsa predispoziției spre plăcerea matematicii te face anxios. Profesorii trebuie să ia în seamă acest aspect afectiv atunci cînd au de-a face cu elevi cu probleme la matematică.

Echipa lui Wang măsoară acum prin EEG activitatea creierului asociată cu acest tip de anxietate, scopul fiind dezvoltarea unor metode de intervenție pentru cei care suferă de frica de matematică

La rândul său, profesorul Robert Plomin, de la King's College London, a explicat că studiul nu indică gene specifice legate de alfabetizare și de aritmetică, ci mai degrabă sugerează că influența genetică asupra unor trăsături complexe, precum abilitățile sau dificultățile de învățare,

A 3D cube is shown, tilted to reveal three of its faces. The front face is yellow and features a cartoon drawing of a man with glasses and a bow tie. The top face is yellow and contains the formula $\frac{2\sqrt{3x+4}}{52x}$. The right face is green and contains the formula $\frac{39,000}{5x}$. The left face is green and contains the formula $\frac{7m}{2x+3}$. The bottom face is green and contains the formula $\frac{39,000}{5x}$. The back face is green and contains the formula $\frac{39,000}{5x}$. The cube is set against a white background.

3. Fobie de matematică? Există, iar de vina e creierul.

Activarea peste măsură a acestei zone face ca regiunea care se ocupa cu rezolvarea problemelor să nu mai funcționeze așa cum ar trebui, se menționează într-un raport publicat de jurnalul Psychological Science.

REVISTĂ A LICEULUI PEDAGOGIC „SPIRU HARET” FOCȘANI 11

se nivelul de stres și anxietate atunci când încercau să rezolve problemele. S-a observat că elevii cu fobie de matematică munceau și mai încet decât ceilalți, mai puțin eficient în general.

Un studiu realizat de cercetătorii americani arată că abilitatea la matematica nu vine neapărat din calitatea lecțiilor, ci este prestabilită genetic.

Cercetarea efectuată de cei de la **Universitatea din Baltimore** pe 200 de copii de patru ani care au fost testați la matematică și limba engleză, fără să fi primit vreun fel de instruire anterioară, arată că unii erau mai buni decât alții.

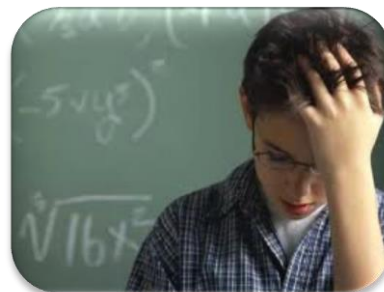
"Spre deosebire de alte studii, acesta arată că legatura dintre **simțul numerelor și abilitatea la matematică** e deja prezentă înainte de începerea educației formale la matematică. Una din cele mai importante chestiuni e dacă putem antrena simțul numerelor la un copil pentru a îmbunătăți viitoarele sale abilități la matematică", spune cea care a condus studiul, doctor Melissa Libertus. Descoperirea pune în discuție faptul că, în condiții egale, copiii care primesc lecții mai bune de matematică învață această disciplină mai bine, deși o condiționare există, desigur. Noul studiu dovedește însă că **cei care au probleme cu matematica vor avea mereu**.

4 . Știința confirmă că **matematica dă dureri de cap**, la propriu.

Oamenii de știință au confirmat că durerile de cap de care se plâng elevii la școală, la orele de matematică, sunt reale.

În cadrul unui experiment pus la cale de cercetătorii de la **Universitatea Chicago**, s-a demonstrat că nu rezolvarea unui exercițiu sau a unei probleme specifice acestei discipline în sine dă dureri de cap, ci anticiparea acestui moment.

În cadrul experimentului la care au participat 28 de elevi, acestora li s-a spus că pe un monitor le vor fi afișate ba o operație matematică despre care vor trebui să spună dacă este sau nu corectă, de genul $(12-4)+19=25$, ba o sumă de litere amestecate, care reprezintă de fapt un cuvânt cu literele inversate.

Înainte ca problema în sine să fie afișată, se anunță tipul ei printr-un cerc galben, când urma exercițiul specific matematicii, și un pătrat albastru, când urmau să apară literele amestecate. În tot acest timp, creierul participanților la studiu - jumătate dintre ei cu mare anxietate față de matematică - erau scanate.

S-a observat că imediat ce cercul galben era afișat pe monitor, deci când exercițiul care urma ținea de matematică, se activa în creierul celor cu frică de aceasta disciplină o regiune răspunzătoare cu experiența durerilor trecute, care înregistrează amenințările ce planează asupra noastră. Interesant e că această reacție dispărea când subiecții, chiar anxioși, se apucau să rezolve problema. Zona nu se activa când subiecții rezolvau puzzle-ul de litere, semn că creierul înregistra acest moment ca pe unul de respire.

În cazul subiecților care nu se temeau de matematică, nu s-au observat schimbări la nivelul creierului.

6. Fetele cred că nu se pricep la matematică din cauza părinților.

Bărbații sunt mai "talentați" la matematică. Cel puțin așa se credea până acum. Un studiu a scos la iveală că bărbații și femeile împart în mod egal aptitudinea pentru această știință exactă. Studiul, coordonat de Janet Hyde, profesor de psihologie la **Universitatea Wisconsin-Madison**, a urmărit două direcții principale: analiza unui număr de 242 de articole (publicate între 1990-2007) care tratează "abilitatea" matematică a 1.286.350 de persoane și concluziile unor studii pe termen lung derulate sub egida Național Assessment of Educational Progress.

Diferența dintre abilitățile matematice dintre cele două sexe era atât de mică, încât putea fi trecută cu vederea. Atât bărbații, cât și femeile, sunt înzestrați în mod egal pentru matematică. Dar realitatea se izbeste de **prejudecăți**, pentru că acest lucru încă nu ajunge la urechile tuturor profesorilor și părinților.

Părerea părinților și a profesorilor că băieții se descurcă mai bine la matematică ridică o piedică majoră în șansele fetelor de a demonstra contrariul.

Prejudecățile subminează performanța. Femeile sunt dezavantajate în drumul spre un nume în matematică de stereotipuri și de "profețiile" descurajante ale primilor profesori. Părerile preconcepționale ale părinților subminează încrederea în sine a copiilor (de obicei fete) pentru aprofundarea științelor exacte. Autorul studiului atrage atenția că femeile au "demonstrat" în toate domeniile tehnice. Jumătate din studenții la medicină sunt fete, după cum sunt și 48% dintre viitorii absolvenți de matematică.

"Dacă femeile nu pricep matematica, atunci cum ajung să termine cu succes facultățile de profil?", se întreabă Dr. Hyde.

Dacă în fizică și inginerie progresul științific realizat de femei nu este atât de evident, totul se explică prin stereotipurile care le dezavantajează.

"Mesajul meu pentru părinți este: Aveți încredere în abilitatea pentru matematică a fetei dumneavoastră. Schimbarea mentalității părinților va însemna un pas uriaș pentru fiicele lor" conchide autorul studiului.

Bibliografie

1. Journal of Child Psychology and Psychiatry, Volume 55, Issue 9, pages 1056–1064, September 2014
2. Medical News Today
3. Jurnalul PLOS One
4. Huffington Post
5. Site-ul UCL
6. Journal of Child Psychol

**Profesor de matematică,
Gherman Gabriela
Colegiul Tehnic "Gheorghe Asachi" Focșani**

MENS SANA IN CORPORE SANO

PROMENADA INIMILOR

5 octombrie 2014 - o activitate de mare amploare la nivel de oraș, organizată de Clubul Rotary Varana, în parteneriat cu Primaria Focșani, ISJ Vrancea și Liceul Pedagogic "Spiru Haret".

Se știe că cea mai bună abordare pentru un stil de viață sănătos este prevenirea. Niciodată nu e prea târziu pentru a începe orice formă de mișcare cu un program regulat. Exercițiul fizic îmbunătățește circulația sângelui și ajută la echilibrul greutății corporale cât și la prevenirea sau combaterea hipertensiunii.

bună abordare
sănătos este
prea târziu pentru a
mișcare cu un
Exercițiul fizic
sângelui și ajută la
corporale cât și la
combaterea

30 de eleve de la Liceul Pedagogic "Spiru Haret" au participat la o demonstrație de step aerob, exercițiu care a entuziasmat prin dinamism, culoare și rezistență. Mai mult, fetele au dat dovadă de o atitudine pozitivă, optimism, acestea având posibilitatea de a-și întări sistemul imunitar.

Elevele Liceului Pedagogic au demonstrat că sunt în stare să-și aducă organismul la un standard optim de funcționare, prin efortul fizic depus în nenumăratele ore de antrenament pe care le-am facut. Ele au dorit să demonstreze că pot să se autodepășească, să intre în formă optimă pentru o viață sănătoasă.

În final "i-au aratat inimii ce pot!" Așa cum spunea regele Solomon, "O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele".

(Proverbe 17,22)

Prof. Ioana Paizan

Impresii ale elevilor

"Promenada inimilor" a fost un eveniment special și nu degeaba a strâns peste 2000 de persoane dornice de mișcare. În acest proiect, clasa XI- a A, învățători-educatori, s-a implicat cu dorință, perseverență și voință. A meritat fiecare durere, fiecare repetiție și fiecare mutare a obiectelor cu care am lucrat.

Mă simt fericită și mândră că am putut participa la o asemenea activitate. Am întâlnit oameni frumoși, energici și vioi. Am învățat că mișcarea nu este importantă doar pentru tonifiere, slăbire sau definire ci și pentru ritmul cardiac.

Așa că... haideți să lucrăm pentru o inimă frumoasă! Haideți să facem mișcare pentru noi, nu pentru altcineva.

Daca nu ne provocăm, nu ne putem schimba. Ne vedem la anul, mai veseli, mai sănătoși și mai buni.

Cristiana Chiriță, clasa a XI-a A (învățători - educatori)

Această experiență m-a făcut să conștientizez importanța mișcării și cât de benefică este aceasta pentru întreg organismul, inima fiind motorul acestuia.

Diana Dobrițoiu, clasa a XII-a C

Cu ocazia acestei activități, am descoperit faptul că mișcarea are un rol benefic pentru organism, întrucât după o săptămână de antrenament, corpul a ajuns să se dezvolte într-un mod armonios, astfel încât efortul să nu mai genereze disconfort.

Monica Boldeanu, clasa a XII-a C

Provocarea de a fi văzută de atâția oameni, executând ceva atât de benefic pentru corpul meu, a fost doza mea de adrenalină. Faptul că mi-am depășit orice frică și emoție, m-a ajutat să mă dezvolt ca persoană și să-mi conturez caracterul. Activitatea fizică, pe lângă faptul că mă menține sănătoasă și în formă, ea îmi ajută psihicul și îmi oferă mereu o stare de bine.

Andreea Dogaru, clasa a XI-a A

Sunt încântată că am luat parte la evenimentul sportiv "Promenada Inimilor". Mă bucură faptul că acest eveniment a încurajat multe persoane să facă sport, să se mențină sănătoase fizic cât și psihic. Mi-am dat seama că orele petrecute în sala de sport repetând nu au fost în zadar, având o contribuție benefică asupra organismului meu.

Având-o pe doamna Ioana Paizan ca profesoară de educație fizică dar și dirigintă, m-a motivat, mi-a demonstrat că având puțină voință pot trece mai ușor peste obstacolele pe care mi le-am impus din motive neîntemeiate. Fiind o persoană care îndrăgește sportul, mi-am propus să iau parte în continuare la evenimente de genul acesta, care aduc beneficii corpului meu. "Sportul este religia fizicului."

Ghemulet Gabriela, clasa a XI-a A

PROMENADA
INIMILOR

**Rubrică realizată de prof. Ioana Paizan,
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani**

Invitație la.....consultație...

De ce să merg la psiholog? Cu ce mă poate ajuta un consilier școlar? Dacă te-ai întrebat vreodată “ Cine sunt eu?”, “ Am o problemă...nu mă înțeleg cu....Oare cum să fac să fie bine?”, “Cum sa invat mai usor?”, “Nu mă înțeleg cu părinții”, “ Ce aptitudini am ? Care e drumul meu în viață?...”, “ Am un conflict , cum să-l rezolv?”...Atunci înseamnă că DA ...e bine să ceri sprijinul unui confident, care poate fi , dacă nu părintele tău sau o rudă de încredere, dirigintele sau un psiholog, consilier școlar.

Consilierea psihologică este o activitate psihologică profesionistă centrată pe relația de ajutor, care se adresează persoanelor sănătoase, aflate într-o situație de impas cu privire la rezolvarea unor situații de criză, sociale, profesionale sau familiale, de dificultate în adaptare, relaționare și integrare socială. Cheia tuturor intervențiilor circumscrise consilierii este dezvoltarea unor noi strategii de coping existențial, activarea resurselor blocate, astfel încât persoana să-și găsească propriile soluții, unificandu-și potențialul de care dispune.

Două pârghii psihologice semnificative în actul asistării sunt:

- Autoacceptarea, prin explorare de sine, conștientizare și schimbare a perspectivei evaluative asupra problemelor de viață;
- Modificarea realistă și pozitivarea imaginii de sine;

Consilierea psihologică corespunde unei dinamici procesuale de explorare împreună, astfel că cei doi actori implicați (cel care asistă și asistatul), descoperă împreună noi modalități de reevaluare, decizie și acțiune, după ce au lucrat împreună la descifrarea simbolică a reacțiilor, simptomelor și evenimentelor provocatoare. Consilierea este, așadar, o activitate în care respectul mutual este vital. Prin această formă de relaționare se facilitează formarea și dezvoltarea abilității de a lua decizii, ajutând în descoperirea și alegerea soluțiilor viabile.

Consilierea psihologică presupune mai curând o activitate suportivă, jalonată de scopuri imediate, clarificatoare. Astfel, scopul consilierii este folosirea mai eficientă a resurselor personale. Cele două aspecte se completează reciproc, în sensul că o utilizare mai eficientă a resurselor presupune și o modificare a personalității, iar restructurarea acesteia din urmă conduce firesc la o mai corectă și optimă utilizare a resurselor proprii. Cunoașterea de sine e o muncă de o viață. În această „călătorie”, consilierea, dezvoltarea personală, ca și orice activitate

de suport psihologic specializat clarifică și facilitează acest drum inițiat, care, odată început, devine, din labirint și neclar, lin, curgător și asumat matur. Confruntarea cu noi evenimente, datorate tranziției diferitelor etape de vârstă (copil-adolescent - tânăr-adult) activează dimensiuni noi ale personalității, care sunt deja consolidate, însă neconștientizate încă. Unul dintre aceste evenimente joacă un rol deosebit de important în cadrul procesului cunoașterii de sine. Este vorba despre momentul alegerii carierei, care poate fi asociat cu dobândirea identității profesionale, numai odată ce se realizează integrarea și adaptarea inițială la profesie. Există însă situații în care această adaptare este resimțită în plan afectiv negativ, cauzată de discrepanța între realitate și ideal, între investițiile afective ale tânărului în activitatea profesională și feedback-ul primit din exterior. Așadar, explorarea și răspunsul se află doar în interior.

Consilierea are un caracter formativ, se axează pe dezvoltarea unor abilități practice sau personale. Astfel, prin consiliere psihologică se urmărește:

1. Autocunoașterea;
2. Optimizarea și dezvoltarea personală;
3. Adaptarea cât mai eficientă la mediul extern.

În calitatea lor de relații umane, consilierea și dezvoltarea personală se bazează pe trei resurse de bază: empatie, respect și adevăr. Pe baza acestora, ele răspund la întrebări iminente și al căror răspuns ajută mult în clarificarea drumului de parcurs de către fiecare în parte, între care: „ Cine sunt eu?”, “În ce direcție mă îndrept?”; “Care este scopul acestei călătorii?”, “Cine ar putea să mă ghideze în alegerile mele?”. Consilierea psihologică facilitează autocunoașterea, creșterea respectului față de sine și față de ceilalți și a autovalorizării, pentru ca persoana să își poată exprima personalitatea și să își construiască relații, în funcție de nevoile și dorințele proprii. Dacă vrei să afli: Cine ești? Ce simți? De ce simți ceea ce simți? Dacă vrei să descoperi: Care sunt resursele tale? Cum să capeți încredere în tine ? Dacă vrei să explorezi: Încotro te îndrepti? Ce nevoi ai? Ce dorești de la tine și pentru tine în relație cu celălalt? Cum să îl redescoperi pe cel de lângă tine când monotonia vă apasă! Dacă vrei să cunoști, dacă vrei să afli răspunsul la aceste întrebări, găsește-ți timp pentru tine și orele tale de autocunoaștere și autoexplorare ! Consilierea pe probleme psihopedagogice adesea te ajută să găsești răspunsul sau soluțiile la întrebările și preocupările tale! Stabilește-ți întâlnirea cu... tine prin programare, la numărul de telefon 0736093641.

Te aștept să te cunosc , să te ajut ...să te ajuti... să te înțelegi, să te descoperi.... La Cabinetul de asistență psihopedagogică al Liceului Pedagogic - lângă Laboratorul de Chimie!

Cu drag și prietenie,
Prof. psih. Luminița Alban
 Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

Limba este, în primul rând, cel mai important mijloc de comunicare. Se păstrează și în același, timp evoluează prin vorbitorii săi. Din păcate, această componentă fundamentală a culturii noastre suferă o continuă și îngrijorătoare degradare. De aceea, o pagină dedicată normelor ortografice, morfologice și ortoepice ale limbii române este un ajutor binevenit pentru cei care vor să se exprime corect în scris sau în vorbire.

Așadar, dragi cititori,...

DOOM-ul recomandă...

♦ Se scriu, de regulă, cu litere mici :

-substantivele comune (și asimilate acestora), precum și toate celelalte părți de vorbire folosite izolat sau în interiorul propozițiilor și al frazelor;

-anumite abrevieri și simboluri;

-tipuri omenești denumite după numele propriu al unor personaje: *un adonis, un apolo, un don juan* etc.

-obiecte denumite după creatorul lor (în sensul cel mai larg) sau după locul de proveniență: *hațegana, o havană, olandă* etc.

**Numele proprii folosite numai ocazional pentru a desemna obiecte se scriu cu literă mare.*

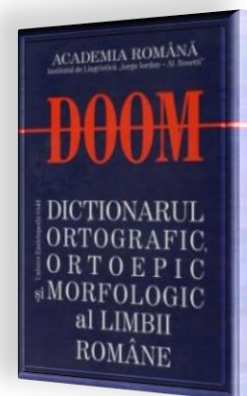
-ființe mitice multiple (indiferent de mitologia din care provin): *!ciclop, elf, !gigant, iele, !muză, nimfă, satir, !sirenă, !titan, trol*;

-funcții și calități (oricât de importante): *avocat, cancelar, deputat, domn, general, han, ministru, principe, rege, voievod, vodă*;

**Se scriu cu literă mică și numele domeniilor la care se referă funcțiile: ministru de externe, ministrul afacerilor externe al... , dar numele oficiale complete de funcții se scriu cu literă mare.*

-varietăți de plante și de animale, soiuri de vin, produse alimentare etc.: *aligote, angora, astrahan, băbească, bulldog, cabernet, camembert, caniş* etc.

-substantivele cu sens generic care nu fac parte din numele propriu al entităților geografice și administrativ-teritoriale care le urmează: *balta Călărași, băile Govora, bulevardul Nicolae*

Bălcescu, calea Floreasca, fluviul Dunărea, munții Carpați, parcul Herăstrău, pasul Bran, peninsula Florida, piața 1 Mai, republica Ucraina, râul Olt, strada Pictor Luchian ;

-punctele cardinale (în afară de cazurile când desemnează o regiune sau când fac parte din nume de locuri):est;

-toate celelalte părți de vorbire din interiorul unei comunicări.

În propoziție, elementele inițiale (cel de-)al, (cea de-)a din numărul de ordine al unor manifestări periodice se scriu cu literă mică: *Participanții la !(cel de-)al X-lea Congres...*

!Se pot scrie, ocazional, cu literă mică, unele cuvinte care, în mod obișnuit,se scriu cu literă mare, pentru a realiza un anumit efect stilistic sau grafic (*univers enciclopedic* pe unele publicații ale editurii în cauză).

♦Se scriu,de regulă, într-un cuvânt majoritatea derivatelor cu prefixe: *antemeridian, antipersonal, a circumscrie, a dezvinovăți, interregional, a juxtapune, neeuclidian, nonviolență, a răsciti.*

♦Se scriu cu cratimă între prefix și cuvântul de bază anumite derivate cu prefixe (acest mod de scriere corespunzând unei rostiri mai insistente), și anume:

- derivatele cu prefixul *ex-* „fost”: *ex-prim-ministru, ex-președinte;*

Derivatele cu prefixul *ex-* „în afară” se scriu într-un cuvânt: *a exînscrie.

- unele derivate noi sau/ și ocazionale care au ca bază un pronume substantivizat (non-eu),indicarea prescurtată a unui an calendaristic (ante-’89, post-’989), un nume propriu (anti-Maioreescu, ne-Ionescu, pro-Ionescu), o literă (non-a) , o abreviere (pro-NATO);

Un prefix poate fi scris, în cadrul cuvântului, între paranteze rotunde – mai ales în stilul științific, în publicistică etc. - pentru a se evita repetarea cuvântului de bază: *practici (re)introduse după 1989 „introduse sau/ și (re)introduse”.*

**Alexandra Olteanu, clasa a X-a B,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani
Prof. Iuliana Canae,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani**

Rolul familiei în dezvoltarea intelectuală a copilului

Familia există din cele mai vechi timpuri, dar a cunoscut modificări de la o societate la alta. Copilul a devenit treptat centrul familiei sale. Rolul educativ al părinților este legat de apariția sentimentului familiei și a sentimentului copilăriei. Cele două sentimente s-au constituit treptat, unul pe baza celuilalt, implicând asumarea unei funcții afective atât în raporturile dintre soți, cât și în raportul dintre părinți și copii.

Părinții sunt primii educatori din viața copilului, fapt recunoscut în pedagogie încă de la Komenschi, care, în prima carte de educație a copilului, considera că educația primită de acesta până la vârsta de șase ani, în primul rând de la mamă, este determinantă pentru dezvoltarea sa ulterioară.

Familia este grupul cel mai important dintre toate grupurile sociale, deoarece ea influențează și modelează persoana umană. Unii merg chiar mai departe și susțin că acțiunea ei asupra persoanei e atât de mare, încât ea egalează acțiunea celorlalte grupuri sociale. Familia este adevăratul laborator de formare a persoanei.

Începând din primii ani de viață, copilul preia de la cei din jur gesturi, atitudini, limbajul, exemple de comportament. Prima relație a copilului cu lumea exterioară este cea cu familia. Aceasta îi oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socio-afectiv. Acest tip de relație este hotărâtoare în devenirea personalității nu numai prin faptul că ea este primordială și se menține pe toată durata vieții, dar și prin faptul că familia mediază și condiționează comunicarea și interacțiunea cu celelalte componente sociale, în special cu școala.

Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie. Modelele de conduită oferite de părinți – precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale. Este unanim recunoscut faptul că strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral.

Fiecare copil are un limbaj principal de iubire, o modalitate în care el înțelege cel mai bine afecțiunea părintelui. Iubirea este fundamentul unei copilării lipsite de griji. Fiecare copil are propria modalitate de a oferi și de a primi iubire. Când copilul se simte iubit, este mai ușor de disciplinat și de format decât atunci când simte că rezervorul său emoțional este gol. Iubirea adevărată este totdeauna necondiționată. Iubirea necondiționată este iubirea totală, este o lumină călăuzitoare care strălucește în întuneric și ajută părinții să-și dea seama ce trebuie să facă pentru a-și crește copilul. Iubirea necondiționată înseamnă a iubi copilul indiferent de cum arată, de ce talent manifestă, de cum ar vrea să fie, de ceea ce face.

Fundamentul iubirii așezat în primii ani de viață afectează capacitatea copilului de a învăța și determină în mare parte momentul în care va fi capabil să sesizeze și un alt tip de

informații. Dacă iubirea va fi alimentată așa cum se cuvine, copilul va înflori și va binecuvânta lumea prin frumusețea sa; fără iubire va deveni o floare veștejită, însetată.

Există cinci modalități în care copiii exprimă și înțeleg iubirea: mângâierile fizice, cuvintele de încurajare, timpul acordat, darurile, serviciile.

Mângâierile fizice sunt cea mai puternică voce a iubirii. Copiii care sunt ținuți în brațe, sunt îmbrățișați, săruțați, se dezvoltă mai devreme din punct de vedere emoțional, decât cei care sunt lăsați multă vreme fără un contact fizic. Ținutul în brațe în timp ce i se citește o poveste devine amintire pentru tot restul vieții.

Cuvintele de încurajare, “balsam pentru suflet”, hrănesc interiorul copilului, dându-i sentimentul valorii de sine și al siguranței, căci “în voia limbii este viața și moartea” (proverb ebraic). Tonul vocii, blândețea, atmosfera afectuoasă, toate comunică o căldură emoțională și multă iubire. Cuvintele de laudă, de încurajare, cuvintele călăuzitoare, tonul agreabil și o mânie stăpânită vor aduce oricând un câștig înșutit. Un mesaj pozitiv transmis în mod negativ va aduce rezultate negative .

Timpul acordat este darul pe care părintele îl oferă prin prezența sa copilului. Cu cât legătura emoțională dintre copil și părinte este mai puternică, cu atât scade posibilitatea de a se ajunge la un comportament ce presupune delicvență. Timpul acordat trebuie să presupună și un contact vizual plăcut și plin de afecțiune precum și a desfășura o activitate împreună, cunoscând astfel mai bine copilul, împărțând gândurile și sentimentele. Tot ceea ce se face împreună cu copilul va conta întotdeauna .

Darurile sunt o formă de recunoștință sau de stimulare. Adevăratul dar exprimă iubirea pentru orice persoană, gestul fiind făcut de bunăvoie.

Serviciile pline de iubire nu sunt sclavie, se fac de bunăvoie. Serviciile cu compasiune și iubire sunt caracteristice părinților cu vocație. A fi părinte bun nu înseamnă a oferi copilului tot ce își dorește .

Părinții au rol major în disciplinarea copilului, misiune dificilă care presupune înțelepciune, imaginație, răbdare și multă dragoste .

Părinții sunt cheia capacității copiilor de a învăța și de a reuși în toate direcțiile.

BIBLIOGRAFIE :

M. Golu , „ Dinamica personalității ”, Ed . Geneze, București, 1993

R . Vincent, „Cunoașterea copilului”, E . D . P . , București, 1972

R. Campbell, G. Chapman „Cele cinci limbaje de iubire ale copiilor”, Ed . Curtea Veche Publishing, București, 2000

Prof. înv. primar Alexandrina Fotin
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

Sindromul Down

Sindromul Down – descriere

Cromozomii sunt niște structuri minuscule pe care îi putem găsi în fiecare celulă a organismului. Aceste structuri conțin informația sau codul genetic care determină trăsăturile și caracteristicile individuale (cum ar fi înălțimea, culoarea pielii și a părului).

Fiecare celulă sexuală umană conține 23 de perechi de cromozomi, pe când numărul de cromozomi din celulele somatice este de 46. Sindromul Down este o boala genetică cauzată de prezența unui cromozom sau a unui cromozom excedentar. Chiar dacă Sindromul Down este o boală genetică, forma sa cea mai frecventă nu este ereditară. După National Down Syndrome Society (NDSS) din Statele Unite, un bebeluș din 800 sau 1000 de nașteri este afectat de Sindromul Down.

Cauze

Conform Asociațiilor pentru Sindromul Down, nu există nicio legătură între activitățile părinților dinainte sau după sarcina și Sindromul Down. Contează ca activitățile mamei din timpul sarcinii să nu aibă nimic de a face cu Sindromul Down. Se știe însă faptul că riscul nașterii unui copil cu Sindromul Down crește semnificativ o dată cu înaintarea în vârstă a mamei. Din aceasta cauză, părinții care hotărăsc ca să aibă copii la o vârstă mai avansată, ar trebui să se informeze mai mult cu privire la genetică.

Tipul cel mai răspândit de Sindrom Down, care atinge 95% din cazuri, este trisomia 21. În acest caz, o anomalie în diviziunea celulară duce la producerea unui cromozom 21 excedentar în fiecare celulă. Înainte sau în momentul concepției, perechea de cromozomi 21 nu se separă după cum era prevăzut. În consecință, atunci când embrionul se dezvoltă, cromozomul excedentar este recopiat în fiecare celulă a organismului. Cercetătorii nu cunosc încă originea exactă a acestui cromozom 21 excedentar. Știu însă faptul că poate proveni de la mamă sau de la tată.

Simptome și complicații.

În afara bolilor copilăriei obișnuite, copilul care suferă de Sindromul Down poate fi afectat de anumite complicații particulare. Îngrijiri adecvate încă de la cele mai mici vârste poate ajuta copilul să trăiască mai bine cu Sindromul Down.

Unele probleme medicale sunt minore, în timp ce altele, mai ales malformațiile cardiace, pot fi cu mult mai problematice. Bebelușii sau copiii afectați de Sindromul Down, prezintă un risc crescut de hipotiroidă, leucemie și convulsii. La majoritatea copiilor cu Sindrom Down se mai poate observa un deficit de vorbire, care este uneori agravat și de pierderea auzului.

Problemele cu ochii sau cu vederea (cataractă, miopie, strabism), sunt mult mai frecvente la acești copii decât la alții.

Bărbații care suferă de Sindromul Down sunt adesea infertili, dar femeile care suferă de Sindromul Down pot să rămână însărcinate. Bărbații care suferă de Sindromul Down prezintă defecte de spermatogeneză.

Există deci o mulțime de factori care pot zădărnici încercările cuplurilor de a concepe un copil. Printre acestea amintim – neuropatia diabetică, unde afecțiunile nervilor provoacă probleme în menținerea erecției și în ejaculare; obezitate provocată de un dezechilibru hormonal precum hipotiroidismul; hipogonadismul, oligospermia, astenospermia, hipospermia; boli moștenite care afectează capacitatea de producere a spermei, așa cum este cazul sindromului Down, despre care vorbim aici;

Sosirea în familie a unui copil afectat de Sindromul Down poate necesita o perioadă de adaptare. Părinții se pot vedea obligați să îl ajute pe acest copil mai mult decât pe ceilalți. Trebuie să vă dați timp să vă cunoașteți mai bine copilul, să îi dați timp să își câștige locul lui în familie și să nu uitați că are personalitatea sa proprie și că are la fel de multă nevoie de iubire sau de sprijin ca și ceilalți.

Prof. Aida Doagă,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

Reciclarea hârtiei

Hârtia este cel mai comun și frecvent deșeu care se eliberează în toate domeniile de activitate.

Aceasta a fost inventată în anul 105 de către Tsai Lun, un nobil chinez.

Reciclarea hârtiei înseamnă transformarea deșeurilor de hârtie în noi produse de hârtie. Spre deosebire de alte materiale, hârtia nu poate fi reciclată la infinit deoarece fibrele sale devin prea slabe și scurte pentru a mai putea fi folosite.

ȘTIAȚI CĂ:

- * O tonă de hârtie reciclată înseamnă : 17 copaci salvați, 4120 kmh și 26.000 l apă economisiți;
- * Reciclând numai jumătate din hârtia folosită astăzi în lume, se poate acoperi aproximativ 75% din necesarul de hârtie nouă.
- * Prin reciclare se reduce poluarea și se economisește energia.
- * Pentru a produce 700 pungi de hârtie, folosite la super-market este nevoie de un copac de 20 -30 ani.

Anca Gabriela Aftim,
Clasa a XI-a A,
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani
Prof. coord. Mariana Șerbănoiu,
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

Darurile lui Dumnezeu

Potrivit credinței noastre, lumea întreagă a fost creată de Dumnezeu ca un dar pentru oameni. Viața este un dar de la Dumnezeu. Noi o primim prin Hristos, deoarece „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit toate cele ce sunt spre viață” (II Petru 1,3). Dumnezeu își împarte dragostea nemărginită prin bogăția darurilor. Nu întâmplător „avem felurite daruri, după harul ce ni s-a dat” (Romani 12, 6), dar ele țin și de identitatea noastră: „fiecare avem de la Dumnezeu darul lui” (I Corinteni 7,7). Prin aceste daruri răzbate aceeași dragoste, darurile fiind diferite, dar izvorul fiind din același Duh. Însă darul suprem făcut omului, care izvorăște din dragostea supremă, concretizată prin jertfa supremă, este însuși Iisus Hristos, Fiul Omului.

Sfântul Ioan Gură de Aur scrie că pentru om „au fost create cerul și pământul, marea și toate celelalte; omul, pe care Dumnezeu a dorit atât de mult să-l mântuiască”. Numai el poate deveni "martorul" slavei și al bunătății lui Dumnezeu arătată prin lume, și se poate bucura, în mod conștient, de iubirea și grandoarea Lui. El este pretutindeni, în fiecare dintre noi, în toate lucrurile de pe acest pământ și în afara lui. Trinitatea Sfântă se află în fiecare celulă a ființei noastre și în universul infinit și misterios din care și noi suntem parte integrantă. Dacă învățăm să-l vedem pe Dumnezeu în orice există în noi și în afara noastră, în orice se vede și în ceea ce nu se vede, vom ajunge cu siguranță să facem din recunoștință un mod de viață. Recunoștința față de Dumnezeu este poate cel mai important și mai plin de însemnătate sentiment care ne aduce mai aproape de divin ori de câte ori aducem mulțumiri pentru tot ceea ce avem în viața noastră. Frumusețea din jurul nostru, care ne copleșește numai atunci când avem predilecția de a privi lucrurile dintr-o altă perspectivă, nu este doar o expresie, ci o pură și reală splendoare: de la firul de iarbă, picătura de ploaie, până la copleșitorul cer de deasupra noastră...

Mântuirea, veșnicia fericită, reprezintă darul cu care Domnul ne așteaptă și cu care vom fi binecuvântați după încheierea trudei noastre pământești. Noi, oamenii, devenim nemuritori cu fiecare gest de iubire sau măcar gând iubitor, acestea devenind esențiale inimii noastre, precum aripile păsărilor care plutesc în briza verii. Așadar, ne înveșnicim în iubire....

Închei cu o mărturie încărcată de înțelepciunea duhovnicească a Sfântului Ioan Gură de Aur: "Dumnezeu a dat omului raiul, semn al purtării Lui de grijă; noi ne-am arătat nevrednici de dar, semn al nrecunoștinței noastre. Dar dacă omul n-ar fi căzut din rai, nu s-ar fi arătat iarăși vrednic de rai."

Robert Voicu,
Clasa a XII-a B
Prof. coord. Nicoleta Stanciu
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

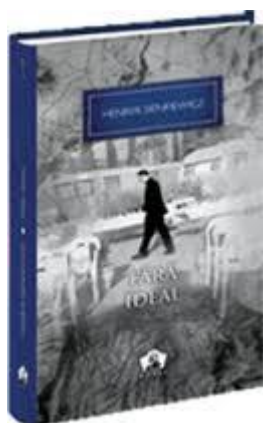

„Fără ideal”- o carte pentru suflet

A scrie despre o carte înseamnă să te detașezi de ea, astfel încât să nu te influențeze când vine vorba despre enunțarea unei opinii obiective. Dar câți oameni pot face acest lucru? Unele cărți ajung să pătrundă în suflet și minte, rămânând pentru totdeauna acolo. O astfel de carte este „Fără ideal”, de Henryk Sienkiewicz - povestea incontestabil de realistă a omului înzestrat cu capacități intelectuale incomensurabile și cu un maladiv spirit autoanalitic.

Henryk Sienkiewicz, un scriitor polonez distins cu premiul Nobel pentru literatură, aduce în atenția publicului sfârșitul secolului al XIX-lea, o perioadă în care tânărul aristocrat Leon Ploszowski își trăiește înfrângerea în fața destinului. În fiecare frază a romanului se distinge amprenta unui talent literar de excepție, specific tuturor romanelor lui Sienkiewicz.

Leon este un tânăr sceptic, înconjurat de oameni care au cele mai mari așteptări de la el, datorită intelectului și familiei din care provine. Tatăl său este un om cult, nobil, pasionat de filosofie, care cade pradă tristeții din cauza morții soției sale. Leon Ploszowski nu își poate alege un traseu concret în viață, fiind condamnat la veșnică introspecție („*privesc, observ, critic-și, uneori, mi se pare că prind esența lucrurilor, dar, de fapt, sunt gata să mă îndoiesc și de asta*”). Incapacitatea sa de a se fixa într-un proiect existențial și de a fi sigur de sine îl macină peste măsură. Este conștient de situația în care se află și are senzația că vina aparține epocii decadente în care este blestemat să-și trăiască viața, dar și a unei gene moștenite care îi paralizează orice inițiativă de acțiune („*Lipsa absolută a unui țel ar trebui să excludă viața. De fapt, pentru mine nu există loc nicăieri pe lumea asta*”). Apropierea de lucrurile valoroase câștigate prin condiția sa, precum și oamenii manierați cu care intră în contact îl fac să simtă că pierde o luptă importantă. Fiind întotdeauna confuz și nehotărât, are visuri și așteptări nelimitate care îi lasă în suflet un gol imens. La recomandarea unui amic pasionat de memorialistică, Leon începe un jurnal în care își revarsă toate neajunsurile omului superior care se îndoiește de îndoiala în sine. Deși jurnalul său este dominat de orgoliu, inteligență și noblețe, omul din spatele lui va da piept cu viața afundat în naivitate.

Fiind necăsătorit, mătușa sa îi promite că îl va prezenta cuiva la un bal. Dar nicio femeie nu reușește să-l impresioneze până când în scenă apare o EA, Aniela, femeia care le va eclipsa pe toate celelalte. Cum nimic nu e simplu, Leon nu conștientizează la început amploarea sentimentului. Atunci când o face, începe adevărata sa revelație și, în același timp, declinul, împreună cu cele mai teribile frământări.

De aici, dragă cititorule, te consider un „prizonier” al farmecului acestei cărți. Ești captiv în trăirile eroului până la final. Un final pe care ești nevoit să-l descoperi singur. Dacă această recomandare ți-a atras într-adevăr atenția, lasă acest minunat roman psihologică te poarte prin cele mai profunde înțelesuri ale vieții.

Și nu uita :

“A reader lives a thousand lives before he dies. The man who never reads lives only one.”

Alexandra Olteanu,
clasa a X-a B
Prof. coord. Iuliana Canae,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Furia naturii

Grămezi de nouri suri anunțau instalarea toamnei. Soarele, altădată un vultur de foc, își arunca ultimele raze pe pământul deja rece. În văzduhul împăienjenit de neguri leșietice se auzeau croncănituri disperate de corbi, căutând spre desigur un loc adăpostit pentru cuibul de vreme rea.

Caisul din spatele casei zâmbea trist spre covorul de frunze arămii. Fructele cădeau anapoda pe pământul rece, iar oamenii culegeau ultimele roade ale toamnei. Castanul, ca un soldat mut și rece, se dezvălăca de ultimele zale aurii. Aproape de casă, cu ochii deștepți și blânzi, cu urechile ciulite, mișcându-se cu mare voiciune, dulăul își aștăpta stăpânul.

După o așteptare exagerat de lungă, părea normal să caște gura ca și când ar prinde din zbor vreun uliu blestemat, pentru a-și demonstra lui că este gata a sări la primul strigăt de bucurie ori de disperare al bătrânului vânător.

Nu-și lua ochii de la coasta aceea de unde venise, cu puține clipe în urmă, primul pocnet cu ecou îngrozitor. Era ca și cum un deal uriaș, cu vegetație cu tot, s-a rostogolit în prăpastiile bine camuflate de coroanele stufoase ale arborilor atât de bătrâni. Tăcerea aceea părea să fie muțenia dinaintea unei tragedii sau pregătirea pentru prima amiază amară de la sfârșitul unei perioade atât de rodnice.

Privea neliniștit coasta și datorită faptului că el aducea vânatul până aproape de ochiul abil al stăpânului, el abătea sinistre turme de mistreți până aproape de tot, apoi se bucura alături de stăpân, ca un copil. Pleca ușor capul, așezând botul pe picioarele stăpânului, dădea ușor din vârful cozii, mișca urechile cu o iuțelă nemaivăzută, apoi, prin schelăcăieli repetate, sacadate, împărtășea stăpânului bucuria că sunt împreună și că lucrează atât de bine.

S-a terminat așteptarea, căci o bubuitură puternică, apoi un geamăt prelung, urmat de o droaie de mistreți, anunța dezastrul. Sări pe labelle din spate, fiindcă potopul animalelor pornite dintr-acolo nu se mai oprea. Lătră bărbătește și-o zbughi la fugă.

Zadarnic. Mistreții, cu colții amenințători, îl sfâșiară într-o secundă. Trecu apoi peste el întreaga hoardă.

Mult prea târziu, când ochii duceau ultima imagine a pădurii în lumea umbrelor, apărură și stăpânul, târându-se prin frunzișul foșnind a durere.

Nu mai avea ce să salveze și înțelegea că doar apropierea foarte rapidă a tovarășilor săi de vânătoare îl mai putea ajuta. Mulțimea mistreților, odată pornită, rămânea încă un pericol. Era târziu, mult prea târziu.

Andra – Carmen Bîscă,

Clasa a XI-a A

Prof. coord. Ioana Paizan

Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

O nouă etapă

Evoluția e ceea ce ne reprezintă... Fiecare moment care ne-a marcat existența a însemnat câte o pecete simbolică; o pecete a cărei emblemă a sigilat amintiri și destine, a ferecat porți ce în veci nu vor mai putea fi descuiate. Peste toate acestea a presărat praful incertitudinii, ecoul surd al mării și fumul trecutului, unul mistuit de flăcările aprige ale timpului. Schimbările fac parte din condiția acestei lumi... Uneori e greu să le acceptăm; ne doare să renunțăm la surâsul inocent al copilăriei, la suspinul dulce al tinereții. Durerea e atât de cruntă încât, în mod subit, obraji încep să ne fie scăldați într-o rouă al cărei izvor izbucnește din cele mai întunecate colțuri ale inimii.

Nu acceptăm îmbătrânirea ca pe o etapă firească a vieții noastre, nu ne conformăm cu frumusețea noastră interioară; ne dorim să găsim piatra filosofală care să ne ofere vivacitatea spiritului dar și a trupului pentru o eternitate. Dar drumul este deja stabilit... Puterea umană nu depășește sfera supranaturalului, este limitată, precum cea a unui fluture stăpân peste florile sale, flori care într-un final se vor veșteji.

O nouă etapă nu e ceva de care să ne temem. Frica de necunoscut e mult mai primejdioasă decât necunoscutul în sine. O singură viziune a viitorului îți poate provoca fiori reci pe șira spinării, de aceea acesta trebuie să rămână întotdeauna un secret până în clipa în care se lasă dezvăluit. E ceea ce numesc eu "imprevizibilul vieții", poate una dintre cele mai interesante părți ale existenței noastre.

Așa că... nu te panica atunci când realizezi că o nouă etapă este pe punctul de a se ivi; și nu te speria nici de schimbări. Ele sunt făcute ca să te determine să urci pe treptele experienței și să nu-ți pierzi niciodată cumpătul pe drumul cunoașterii de sine. Fii tu însuși și lasă inevitabilul să se petreacă.

Robert Voicu,
Clasa a XII-a B
Prof. coord. Nicoleta Stanciu
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

Hoy son errores, mañana serán experiencias

Todos queremos ver el arco iris en nuestras vidas. Pero antes, tenemos que aprender a bailar bajo la lluvia. La felicidad no está solamente en vivir, sino en saber vivir, en mirar la vida sin miedo y de frente. Desde luego, no hay nadie que no ha cometido jamás algún error, que no se haya arriesgado nunca, o que no tenga lamentos y desilusiones. Pero siempre hay algo bueno en todas las situaciones. Un error hoy puede ser una experiencia mañana. Lo que más importa es que nunca te des por vencido, porque quien juega pierde pero quien lucha, gana. Nunca puedes saber que lo mejor de tu vida está a punto de suceder.

Un ocaso brillante se revela en la distancia. Un paisaje maravilloso que te invita a disfrutarlo. Pero tu corazón está lleno de niebla y oscuridad y los remordimientos te torturan y no te dejan vivir en paz. Un gran error mancha tu conciencia, pero tú no puedes prever la situación y aún vives en el pasado. Casi te estás quebrando poco a poco y no miras más allá de lo que te ha enseñado este hecho. En la vida no ganas nada si curas tus heridas con tus propias lágrimas. Tienes que ser valiente, enfrentar tus obligaciones y tener un gran sentido de responsabilidad. La única vez que se debe mirar hacia atrás es sólo para ver lo lejos que has llegado. Yo digo que un ganador es un perdedor que nunca se rindió y además creo que la felicidad significa una taza de café o té y un buen libro.

Por lo tanto, los errores de la vida son imprevisibles y también son como una semilla que tarde o temprano dará sus frutos bajo un cielo que nos une a todos.

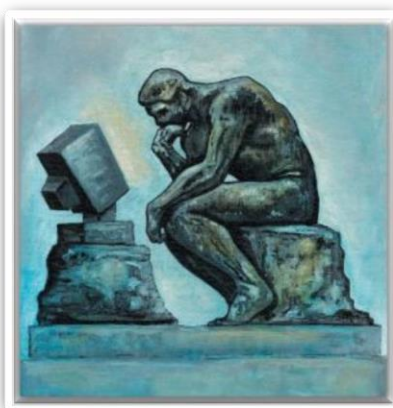

Robert Voicu,
Clasa a XII-a B,
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

Despre științele socio-umane

Științele socio-umane sunt întâlnite în societate încă din cele mai vechi timpuri, acestea ocupându-se cu studierea unor domenii ale spiritului, cuprinzând discipline precum: psihologia, filosofia, sociologia, economia, istoria și multe altele. Etimologic, fiecare subdiviziune se ocupă de: studierea fenomenelor psihice ale omului - psihologia, iubirea de înțelepciune (philia/sophia-filosofie), societatea și comportamentul omului în societate - sociologia, comportamentul omului ca întreprinzător și consumator - economia. În ansamblu, toate științele socio-umane se ocupă de studierea condiției omului folosind metode analitice, critice, speculative și, mai rar, empirice, termenul de „humanitas”, desemnând omul, fiind întâlnit pentru prima dată în operele lui Cicero. Toate științele socio-umane au rolul de a interveni pentru îmbunătățirea societății, îmbogățirea spiritului, fiind adjuvanți pentru “humanitas”.

Filosofia se orientează către formele și procesele gândirii, abordând problem precum: existența, viața și limitele ei, esența lumii, libertatea absolută, adevăr, valoare, fericire, spațio-umană. Primele texte jurul anului 1500 î.e.n., fiind specifice credinței, însă originea în mitologie, în filosofi fiind matematicieni, explică fenomene încă Aristotel considera că Thales din Milet, tuturor lucrurilor se afla un esența tuturor lucrurilor, în jurul omului.

De-a lungul timpului, impus o anumită abordare a prin filosofie, sociologie. Filosofia antică este cea mai cuprinzătoare, abordând probleme primordiale ale omului, în această perioadă remarcându-se unii dintre cei mai importanți filosofi: Aristotel, Platon, Socrate. Filosofia modernă, respectiv contemporană au abordat probleme mai complexe precum: pozitivismul, existențialismul, materialismul senzualist, realismul idealist. Iubirea de înțelepciune prezintă lumea “ca voința și reprezentare”, dezvoltând culturi și civilizații avansate ale omenirii.

Sociologia este una dintre cele mai noi ramuri socio-umane, datând din secolul al XIX-lea. Schimbările din societate, dubitativitatea indivizilor referitor la propriile acțiuni și reacții au determinat apariția științei care se ocupă cu studiul societății și a comportamentului omului în cadrul structurilor sociale. Problemele societății contemporane au necesitat o interpretare diferită, sociologia abordează mai multe ramuri oferind soluții și aparatul conceptual, primind în schimb rezultatele muncii de teren. Spre deosebire de multe dintre științele socio-umane, sociologia presupune și metode empirice, pentru o mai bună cunoaștere a mediului social. Pentru a se remedia anumite aspect ale societății este nevoie de o cunoaștere a sa. Sociologia aduce în prim plan probleme ce au afectat societatea de-a lungul timpului și care nu s-au remediat până în prezent, cel mai abominabil fiind corupția. Fenomenele anomic se răsfrâng și asupra componentei morale, civice. Acceptarea culturilor și civilizațiilor are la baza cunoașterea lor în prealabil. Discriminarea este o altă problemă fundamentală a societății contemporane bazată pe respingerea elementelor unui grup sau individ.

Imaginea de ansamblu asupra unui “humanitas” nu este posibilă doar din perspectiva analizei profunde a ființei sau a societății. Trebuie analizate și procesele psihice, fenomenele sufletești ce determină acțiunile omului. Mulți psihologi afirmă că psihologia presupune o cunoaștere a sufletului, legătura dintre creier și suflet fiind foarte strânsă. Pilonul creierului este sufletul, determinând acțiunile și procesele unei persoane. Este des întâlnit conceptual conform căruia omul gândește cu sufletul și acționează în consecință. Rațiunea, specifică în special filosofiei, Pascal ilustrând acest fapt prin expresia “omul este o trestie cugetătoare”, implicând și aspecte ale sociologiei, ca adaptabilitatea, sociabilitatea, este completată de empirism, element abordat și de filosofi precum David Hume, conform căruia primordiale sunt simțurile, afectivitatea și voința.

De-a lungul timpului, aspectul economic a influențat evoluția socială, în toate epocile istorice au existat întreprinzători și consumatori, sub diferite forme. Cel mai critic punct ce a afectat societatea prin raportare la economie a fost Marea Criză Mondială, 1929-1933, fiind o cauză a declanșării Celui de-al Doilea Război Mondial. Fără economie o societate nu poate exista, îndeosebi în cadrul lumii contemporane. Studiarea economiei oferă o viziune complexă asupra dezvoltării sociale. Raportându-ne la propriile nevoi și trebuințe, ne putem satisface dorințele, dând dovadă și de eficiență. Cum să obținem cât mai multe bunuri folositoare cu venitul limitat de care dispunem?, este întrebarea primordială a economiei. De asemenea, știința economicului subliniază faptul că nu putem avea toate bunurile pe care ni le dorim, intervenind astfel comportamentul rațional al cumpărătorului. Fără ofertă, nu există cerere.

Întreprinzătorul este al doilea element esențial al unui proces economic. Atât producătorul, cât și consumatorul acționează conform propriilor așteptări. Întreprinzătorul este interesat de profit, iar consumatorul de satisfacerea nevoilor cu venitul limitat de care dispune. Fără o cunoaștere a acestor procese, nu ne putem integra într-o societate în care economicul primează în majoritatea cazurilor.

Structura socială contemporană prezintă aspecte ale societății aflate sub impactul economiei, precum inflația sau șomajul. Fiecare individ al spațiului social se poate confrunta, la un moment dat, cu aceste două mari disfuncționalități. Având bazele cunoașterii economice, membrii societății pot diminua efectele negative ale acestor probleme.

Toate științele socio-umane se ocupă de societate și om. Cunoașterea tuturor elementelor primordiale susțin ființa, îi oferă echilibru și capacitatea de a înțelege fenomenele prin care trece, raportându-se la el. Chiar și marile descoperiri științifice s-au realizat prin cunoașterea societății și nevoilor acesteia. Punând omul în centrul tuturor lucrurilor, științele umaniste răspund la întrebările enunțate de Kant: „ce pot să știu?/ ce trebuie să fac?/ Ce pot să sper?/ Ce este omul?” Științele răspund la cea din urmă întrebare, primordială primelor. Omul este esența tuturor lucrurilor. El poate ști ceea ce dorește să știe, ceea ce-l ajută să se adapteze într-o societate în continuă schimbare. Trebuie să facă tot ceea ce-i stă în putință să îmbunătățească structura în care trăiește și se dezvoltă și poate să speră că poate afla tot ceea ce este necesar pentru ființa sa.

Gabriela Spiridon,
Clasa a XII-a F,
Prof. coord. Deniza Toia,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

CUVÂNT DESPRE MIT

A face la ora actuală din mit o temă de meditație echivalează cu a merge pe un teren îndelung bătătorit, dacă avem în vedere imensul volum de scrieri care au avut un asemenea obiect de reflecție. Ar putea să fie chiar riscantă o astfel de intenție pentru cineva cu pretenții de originalitate, cu toată generozitatea problematicii mitologice care îngăduie un vast teren de speculație.

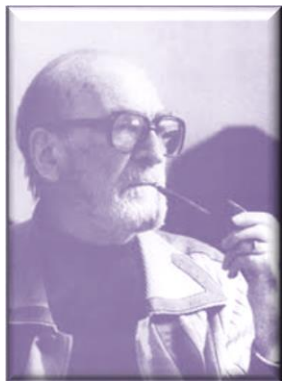
Victor Kernbach semnală existența a peste 500 de definiții și, desigur, vor mai exista în continuare tentative de definire a mitului, fără ca vreuna din acestea să aibă pretenția de a fi completă. Această stare de lucruri se explică prin polivalența semantică și complexitatea funcțională a mitului și, nu în ultimul rând, prin pluralitatea punctelor de vedere din care poate fi abordat. Bunăoară, dintr-un anumit unghi va analiza mitul teologul, alta va fi perspectiva antropologului, a filosofului, a istoricului religiilor sau a sociologului, dacă ar fi să nelimităm doar la aceste direcții din care poate fi atacată tema miturilor. În consecință, e lesne de înțeles cât de greu s-ar putea da o definiție corectă, completă, care să satisfacă rigorile logicii.

Dacă în ceea ce privește desemnarea genului proxim nu ar fi probleme, întrucât se poate afirma fără riscul vreunei erori că mitul este un act de cultură, dificultățile apar atunci când trebuie precizată diferența specifică. Dată fiind pluralitatea modalităților de abordare a miturilor, o definiție care să le includă pe toate ar fi mult prea generală, diluată, pierzând mult din intensiunea conceptului, în timp ce încercarea de a obține o definiție mai consistentă se poate realiza numai în detrimentul completitudinii ei. Prin urmare, apropierea de esența mitului se face printr-o abordare interdisciplinară, în caer un specialist să aibă în vedere și perspectivele celorlalți care vor fi prinse într-o imagine sintetică.

Din sumedenia de definiții formulate până în prezent, le putem reține, cu titlu de exemplu, pe cele mai adecvate, cu precizarea că autorii lor sunt departe de a fi emis pretenția perfecțiunii. Astfel, V. Kernbach afirmă: *„Mitul este un mod de a regândi lumea, o formă specifică de a retrăi spiritual existența umană în lume, de a înțelege ființa omenească în proiecție cosmică, fie când această proiecție reflectă un univers finit sau infinit, dar deschis și insondabil, fie când se limitează la un univers închis, terestru, social.”*

O abordare originală și profundă a definiției mitului ne-o oferă Mircea Eliade care, deupă ce într-o primă aproximație prezintă mitul ca pe o *„realitate culturală extrem de complexă care poate fi abordată și interpretată în perspective multiple și complementare”*, intervine cu unele precizări, cu rostul depășiri ambiguității formulării anterioare. Astfel, mitul *„constituie istoria faptelor ființelor supranaturale. El relatează un eveniment care a avut loc în timpul primordial, timpul fabulos al începuturilor.”* Din punctul de vedere al societăților arhaice, în sânul cărora s-au născut aceste mituri, ele sunt considerate ca fiind istorie sacră, întrucât sunt opera zeilor, strămoșilor mitici și eroilor civilizatori. Mitul este o istorie adevărată întrucât se referă la realități. Sigur că adevărul mitului este altul decât adevărul în sensul științific al termenului. Când se afirmă că este o istorie adevărată, se are în vedere faptul că omul, cosmosul, anumite instituții sociale și regulile care le guvernează au apărut realmente, nu sunt ficțiuni. Pe de altă parte, când face distincție între „istorii adevărate” și „istorii false”, M. Eliade se bazează pe o adevărată radiografie a mentalității arhaice, constatând că istoriile adevărate au un conținut sacru (miturile), în timp ce istoriile false au un conținut profan (basmе, legende). Cu toate că ambele

tipuri de istorii conțin personaje care nu fac parte din lumea cea de toate zilele, pentru indigeni diferența dintre ele este evidentă, întrucât miturile prezintă nu numai aspecte ale cosmogenezei, antropogenezei, ci și orice evenimente care dau seamă de *condiția primordială a omului* sau de modificarea acesteia. Basmele, fabulele chiar dacă se referă la evenimente care au atras anumite schimbări în plan ontic (particularități anatomice sau fiziologice ale unor animale), nu au avut nicio rezonanță la nivelul condiției umane.

Se impune încă o precizare: în analizele pe care le face asupra mitului, M. Eliade manifestă un interes deosebit pentru mitologiile societăților arhaice, tradiționale. Această opțiune nu este întâmplătoare. El consideră că mitologiile asiatice sau mediteraneene nu satisfac în aceeași măsură exigențele unei hermeneutici autentice. În spațiul oriental, asiatic, mediteranean miturile au fost supuse interpretărilor, ajustărilor realizate de teologi, mitografi, pierzând din prospețimea, bogăția și semnificația originară.

În societățile arhaice, tradiționale miturile oglindesc încă o stare primordială. Ele sunt considerate de M. Eliade ca mituri vii, fiindcă fundamentează, justifică activitățile, comportamentele umane caer, prin aceasta, devin semnificative.

Dacă am limita exemplificările pe linia definirii miturilor doar la cele două nume sonore: Victor Kernbach și Mircea Eliade, care s-au străduit prin analiza lor lucidă, profundă să redea mitului demnitatea pe care o merită, s-ar crea o imagine idilică, a unui consens deplin care ar exista în cercul savanților ce și-au îndreptat atenția asupra acestui domeniu. În realitate, există și puncte de vedere care aruncă mitul în sfera creațiilor culturale de rang secundar. Semnificativă, în acest sens, este atitudinea lui Auguste Comte care a formulat legea celor trei stadii ale progresului cultural al omenirii: 1. faza mitologică, 2. faza metafizică și 3. faza pozitivă. Această periodizare indică în mod clar statutul inferior al mitologiei și al filosofiei, considerate a fi vetuste. Într-o ordine de idei asemănătoare se situează viziunea lui C. Lévy-Bruhl care vorbește de o „prelogicitate” a mentalității primitive, deci și a miturilor.

În acest registru al aprecierilor negative la adresa miturilor se înscriu cel mai frecvent cele care îl consideră o simplă ficțiune, născocire. Față de ele Lucian Blaga ia o atitudine fermă, afirmând chiar cu o notă de umor „în acest trist și decăzut înțeles, cuvântul *mit* circula zdrențuit și subțiat și apare la toate colțurile și în toate șanțurile publicisticii, ca un bețivan suferind de delir periodic”. L. Blaga are în vedere faptul că degradarea mitului se explică și prin folosirea abuzivă a acestui termen, care a fost aplicat tot mai frecvent, ca o etichetă asupra celor mai diverse produse culturale și subculturale, ajungându-se în situația aberantă de a nu mai ști ce anume *nu este mit*.

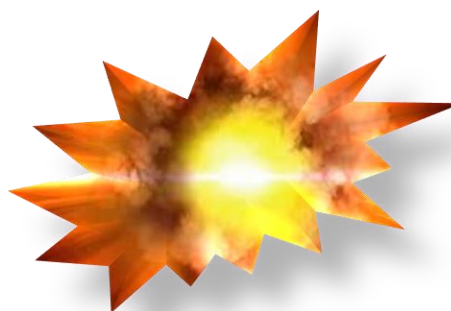
Revenind asupra punctului de vedere al lui Lévy-Bruhl trebuie precizat că, spre sfârșitul vieții, acesta și-a mai nuanțat poziția față de mit. Astfel, în *Carnetele postume* autorul afirmă: Structura logică a spiritului este aceeași în toate societățile omenești cunoscute, așa cum toate au o limbă, obiceiuri sau instituții” În aceeași lucrare retractarea afirmațiilor cu privire la „prelogicitatea” gândirii antice apare mai evident: ”În ceea ce privește caracterul prelogic al mentalității primitive, de 25 de ani îmi redusesem deja mult pretențiile; rezultatele la care am ajuns în privința acestor fapte confirmă un caracter definitiv acestei evoluții, făcându-mă să abandonez o ipoteză greșit întemeiată...”

Atacând ipoteza unei prelogicități la nivelul gândirii mitice, Claude Lévy-Strauss afirmă: „Logica gândirii mitice ni s-a părut la fel de exigentă ca aceea pe care se bazează gândirea

pozitivă și este, în fond, puțin deosebită de ea. Căci deosebirea ține mai puțin de calitatea operațiilor intelectuale, decât de natura lucrurilor cărora li se aplică aceste operații. De altfel, iată ce au observat tehnologii de multă vreme în domeniul lor: un topor din fier nu este superior unui topor din piatră pentru că unul ar fi ai bine făcut decât celălalt. Amândouă sunt la fel de bine făcute, fierul însă nu este același lucru cu piatră”.

În plus, ca urmare a unor ipoteze științifice de dată recentă, s-a putut constata că unele acuzații delipsă de logică în gândirea mitică nu mai pot fi susținute. Totodată s-a pus în evidență o coincidență relativă între anumite teme mitice și unele ipoteze științifice.

Astfel, s-a glosat mult pe marginea contradicției grosolane pe care o cuprinde mitul Genezei din Vechiul Testament, fiindcă plasează despărțirea luminii de întuneric, înainte de crearea luminătorilor (soarele, luna, stelele). În conformitate cu date mai recente în domeniul cosmologiei se pare că succesiunea momentelor Genezei biblice nu mai figurează ca o aberație. Steven Weinberg, laurat al Premiului Nobel în 1970 face următoarele afirmații cu privire la explozia inițială (Big Bang): „La început a fost o explozie. Nu o explozie ca pe Pământ, pornind dintr-un centru bine definit și răspândindu-se pentru a cuprinde din ce în ce mai mult aerul înconjurător, ci o explozie care a avut loc simultan *peste tot*, umplând de la început tot spațiul (...) După circa o sutime de secundă – momentul cel mai îndepărtat de care putem vorbi cu o anumită siguranță – temperatura Universului era de peste o sută de milioane de grade Celsius. Aceasta înseamnă că era mult mai fierbinte decât chiar centrul celei mai fierbinți stele (...) În sfârșit, Universul era plin de lumină.”

În aceeași ordine de idei, se constată o uluitoare coincidență între tema mitologică indiană a evoluției ciclice a Universului și ipoteza astrofizică a ciclicității. Tema de inspirație mitică indiană susține că, după un anumit număr de cicluri în care se succed cele patru yuga, are loc o resorbție a Ființei manifestat în neant, moment numit Mahapralaya. Ipoteza astrofizică invocată susține, în mod similar, că după 80 de miliarde de ani de la Marea Explozie (Big Bang), urmează să se producă Marea Implozie (Big Crunch). Simetria dintre Marea Implozie și Mahapralaya este evidentă.

Sigur, ar fi pripită și total neindicată o concluzie generalizatoare, care ar susține existența unor simetrii asemănătoare între toate temele mitice și ipotezele științifice actuale sau viitoare. Totuși, împreună cu Miguel de Unamuno, ne-am putea întreba: „Oare reveria și mitul nu sunt cumva revelațiile unui adevăr care nu poate fi demonstrat?”

Bibliografie

1. Blaga, Lucian, *Trilogia Culturii, Opere*, vol. 9, București, Editura Minerva, 1985.
2. Eliade, Mircea, *Aspecte ale mitului*, București, Editura Univers, 1978.
3. Kernbach, Victor, *Mit, mitogeneză, mitosferă*, București, Editura Casa Școalelor, 1995.

Prof. Elena Hrușcovich
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

CALENDAR ISTORIC

S-a petrecut în iulie

3 iulie 987

Hugo Capet este încoronat ca rege al Franței, ca urmare a morții regelui carolingian Ludovic al V-lea într-un accident de vânătoare. Începe odată cu el o faimoasă și lungă dinastie (15 regi), dinastia capetingilor.

Hugo Capet poate fi considerat un inițiator al procesului de centralizare a statului feudal francez, punând bazele monarhiei ereditare de tip salic.

4 iulie 1776

În cadrul Congresului Continental al coloniilor engleze din America de Nord, desfășurat la Philadelphia, este semnată Declarația de Independență a Statelor Unite ale Americii.

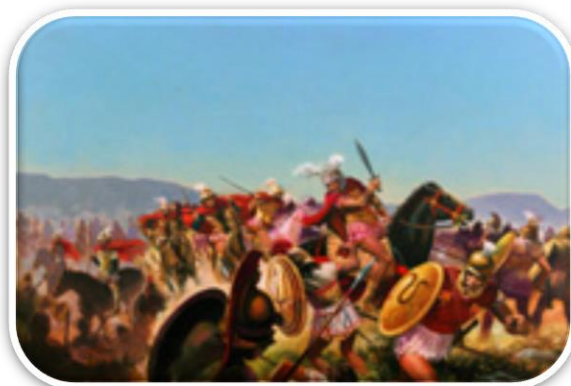
Autorul primei schițe a declarației este Thomas Jefferson, iar varianta sa finală a fost semnată de toți cei 56 membri din delegație, reprezentanți ai celor 13 colonii americane.

S-a petrecut în august**2 august 338 î.Hr.**

A avut loc bătălia de la Cheroneea, în s-au confruntat armatele macedonene, conduse de Filip al II-lea și armatele ateniene, aliate cu cele tebane.

Alianța dintre Atena și Teba a fost rezultatul demersului diplomatic al faimosului orator Demostene, cunoscut prin incisivele sale "Filipice". Demostene însuși a participat la bătălie, încheiată cu victoria macedonenilor.

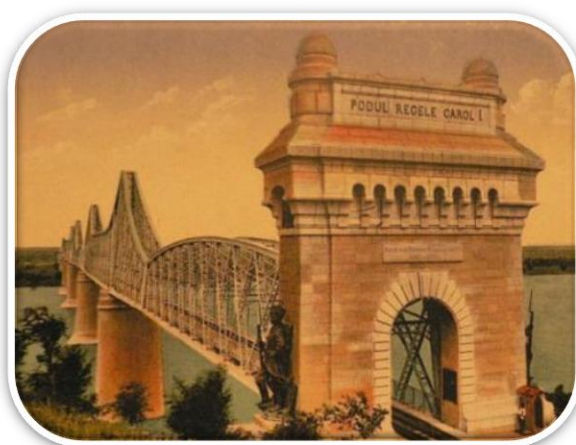
Victoria lui Filip al II-lea la Cheroneea a marcat instalarea hegemoniei macedonene asupra Greciei.

10 august 1875

Este pusă piatra de temelie a Castelului Peleș, construit ca reședință de vară a regilor României. Sub piatra de temelie au fost îngropate câteva monede de aur de 20 de lei, primele monede cu chipul lui Carol I, fondatorul castelului. Plasarea castelului la Sinaia nu este întâmplătoare, întrucât, în imediata apropiere, pe la Predeal, trecea granița României cu Austro-Ungaria.

S-a petrecut în septembrie**9 septembrie 214**

S-a născut la Sirmium, în Moesia, Lucius Domitius Aurelianus, împărat al Imperiului Roman (270 – 275). Într-o perioadă de gravă criză cu care se confrunta imperiul, Aurelian reușește să întărească linia Dunării, cu prețul renunțării la spațiul dacic. Sacrificiul nu a fost zadarnic, pentru că a reușit să obțină importante victorii împotriva vizigoților, carpilor, sarmaților și vandalilor.

14 septembrie 1895

Are loc inaugurarea podului de peste Dunăre, proiectat și construit de inginerul român Anghel Saligny. Podul stabilește legătura între Fetești și Cernavodă, fiind la momentul inaugurării sale, cu cei 4088 metri ai săi, cel mai lung pod din Europa continentală și al treilea pod din lume. Construirea podului a început la 21 octombrie 1890, în prezența regelui Carol I, care a participat și la momentul inaugural.

Prof. Elena Hrușcovich,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Actul de la 23 august 1944

La 23 august 1939, cu câteva zile înainte de declanșarea celui de-al Doilea Război Mondial, Germania nazistă și Uniunea Sovietică au încheiat Pactul Ribbentrop-Molotov. Prevederile Protocolului Adițional stabileau destinele Țărilor Baltice (Estonia, Lituania și Letonia), Finlandei, Poloniei și României.

După ce generalul Ion Antonescu fusese investit cu „puteri depline” la conducerea statului român, România a fost forțată în 1940, prin presiunile diplomatice ale Uniunii Sovietice și Germaniei Naziste să cedeze Transilvania de Nord Ungariei, Basarabia și Bucovina de Nord Uniunii Sovietice și Cadrilaterul Bulgariei. Un an mai târziu, guvernul condus de Antonescu a intrat în război de partea Axei cu scopul de a redobândi teritoriile anexate de URSS.

În cea mai mare parte a teritoriului ocupat, sovieticii au proclamat RSS Moldovenească, iar partea sudică a Basarabiei, Bugeacul, și nordul Bucovinei au fost alipite la RSS Ucraineană. Ocupația sovietică a fost întreruptă pentru scurtă vreme în 1941, după ce România a declanșat operațiunile militare de eliberare a teritoriilor ocupate de URSS ca parte a Operațiunii Barbarossa).

În pofida protestelor partidelor istorice, Antonescu a continuat să avanseze pe teritoriul sovietic, ocupând teritoriul dintre Nistru și Bug. Raportul de forțe de pe frontul sovietic s-a schimbat după bătălia de la Stalingrad, armata sovietică a început să avanseze și, în martie 1944, a atins teritoriul României.

În situația în care Armata Roșie invadase deja nord-estul României, deconectarea de puterile Axei și semnarea imediată a armistițiului cu Uniunea Sovietică a devenit o necesitate urgentă și vitală, iar guvernul sovietic, fiind în tratative cu opoziția românească la Stockholm, prin intermediul ambasadoarei Uniunii Sovietice, Alexandra Kollontai și al trimisului român Neagu Djuvara, amenința România cu reluarea ofensivei în septembrie în caz de menținere a țării printre Puterile Axei.

Dându-si seama ca încercarea de a-l convinge pe Antonescu de oportunitatea schimbării orientării externe a țării este inutilă, regele Mihai a hotărât să pregatească lovitura de stat. În cursul zilei de 20 august, la Casa Nouă a avut loc o întrunire a regelui cu liderii militari care s-au pronunțat în favoarea loviturii și au stabilit ziua de 26 august potrivită pentru acest lucru, dar din cauza unor probleme neașteptate data a fost mutată de urgență de rege pe data de 23 august.

În discuția pe care au purtat-o regele și Ion Antonescu, cel din urmă a refuzat să accepte ieșirea din război. Acest răspuns l-a determinat pe rege să solicite prezența reprezentanților armatei care au primit ordin de a-l aresta pe Antonescu și restul guvernului.

La Palat au fost chemați și liderii partidelor democratice, Constantin I.C. Brătianu, Iuliu Maniu și Constantin Titel-Petrescu, precum și Lucrețiu Pătrășcanu, cel considerat a fi persoana de contact cu Partidul Comunist. Primii trei, însă, nu au fost de găsit. Astfel, primul care s-a prezentat la Palat a fost Pătrășcanu, după ce noul guvern fusese deja alcătuit din persoane de încredere ale regelui Mihai.

Înainte de ora 20:00, regele a înregistrat un mesaj pentru țară ce avea să fie difuzat la radio, la ora 22, prin care a anunțat schimbarea guvernului și trecerea de partea Aliaților. Solidaritatea cu regele a fost generală, toți ofițerii importanți fiind de partea acestuia. După difuzarea mesajului la radio, au izbucnit demonstrații populare de entuziasm.

În ziua următoare, Germania, care părea să fie la curent cu toate evenimentele, a lansat un bombardament asupra Bucureștiului, distrugând o parte din Palatul Regal. Regele Mihai, însă, se refugiase împreună cu regina-mamă, la Dobrița, în Oltenia.

În timp ce armata română a avut de luptat împotriva Wehrmachtului - fostul aliat - Armata Roșie începuse să avanseze pe teritoriul României, socotindu-se încă în teritoriu inamic și comportându-se ca atare, bunăoară, confiscând armament, muniții și bunuri (atât publice, cât și particulare), mii de soldați și ofițeri români fiind luați prizonieri.

După demiterea și arestarea lui Ion Antonescu, generalul Constantin Sănătescu a fost însărcinat cu formarea unui guvern cu reprezentanții partidelor democrate, cu unii politicieni comuniști și cu ofițeri ai armatei. Acest guvern a negociat armistițiul cu URSS, prin care s-a obligat să plătească despăgubiri de război, să admită pierderile teritoriale din est din 1940 și să acorde funcții mai importante comunistilor. Armata sovietică a ocupat întreaga Românie, intrând, la 31 august, în București, dar, deși, la început, soldații și ofițerii români au fost luați prizonieri de aceasta, în cele din urmă s-a acceptat colaborarea cu armata regală română în vederea înfrângerii Germaniei Naziste. Armata română a recucerit Transilvania de Nord și a continuat eliberând Ungaria (cu ocuparea Budapestei) și Cehoslovacia.

Deși Uniunea Sovietică și-a exprimat printr-o telegramă satisfacția față de evenimentele din România și l-a decorat pe rege cu Ordinul Victoriei, acesta a fost totuși obligat, la 30 decembrie 1947, de reprezentantul sovietic Andrei Vișinski, să abdice și să părăsească țara.

În perioada comunistă, denumirea actului de la 23 august 1944 a suferit diferite transformări în propaganda oficială, acesta fiind, însă, permanent promovat ca o mare realizare comunistă. Insurecția armată din 23 August 1944 a devenit ziua națională a României în timpul dictaturii comuniste. Spre sfârșitul acestei perioade, la propunerea lui Nicolae Ceaușescu, titulatura s-a transformat în „Revoluția de Eliberare Socială și Națională, Antifascistă și Antiimperialistă”. Istoria acestui eveniment a fost falsificată, astfel, de la început, rolul regelui Mihai și al partidelor istorice fiind minimalizat, evenimentul fiind prezentat ca realizare a Partidului Comunist, care, în

realitate, era la acea vreme o mișcare ce activa în ilegalitate, cu un număr redus de membri. Această campanie de falsificare a început chiar din 24 august 1944, când presa comunistă le-a atribuit acestora toate meritele acțiunii.

După căderea regimului comunist, istoricii români au putut analiza necenzurat schimbarea de alianță a României din 23 August 1944, iar regele Mihai a acordat multor jurnaliști și istorici români interviuri care au apărut în presa și în publicistica din România, aducând o nouă lumină asupra evenimentelor de atunci.

Nicoleta Stan,
Clasa a XI-a F
Prof. coord. Elena Hrușcovski,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

Eliberarea teritoriului Transilvaniei ocupat de Ungaria hortistă

Pe data de 30 august 1940, a avut loc Dictatul de la Viena, în urma căruia România este silită să cedeze aproape o treime din teritoriul Transilvaniei în favoarea Ungariei hortiste, act impus de statele membre ale Puterilor Axei, mai exact Germania nazistă și Italia fascistă, în timpul celui de al doilea Război Mondial.

În toamna anului 1940 ca urmare a Dictatului de la Viena, în mai multe județe ale Ardealului de Nord realipit Ungariei, trupele militare maghiare au masacrat civili români, țigani și evrei, în intenția de a determina prin teroare un exod al populațiilor conlocuitoare nemaghiare.

După anunțarea hotărârilor luate de Puterile Axei la Viena, a urmat evacuarea instituțiilor românești, iar pentru o bună parte a românilor, marea dramă a refugiului. Mii de români s-au refugiat din zona cedată, printre ei numărându-se și oameni renumiți cum ar fi: Onisifor Ghibu, Emil Racoviță, Sextil Pușcariu și Iuliu Hațieganu.

La cinci zile după Dictatul de la Viena, pe data de 5 septembrie 1940, două armate ungare au pătruns pe teritoriul Transilvaniei anexate, conduse de locotenentul Ákosi: Armata I, având în alcauirea sa un efectiv de 208.000 de soldați și Armata II, cu un efectiv de 102.000 de soldați. În doar 11 zile au fost asasinați aproximativ 1.000 de români, cel mai afectat județ fiind Județul Sălaj, unde au fost uciși 477 de români.

Pe 8 septembrie, respectiv 9 septembrie 1940 trupele Ungariei hortiste ajung în localitățile Nușfalău și în Treznea din județul Sălaj, unde are loc un nou val de asasinări. În localitatea Treznea s-au desfășurat cele mai mari tragedii fiind masacrați români și evrei cu focuri de mitralieră, străpunși cu săbiile și baionetele, iar casele atacate cu grenade și incendiate. Au murit în aceste condiții 93 de oameni, dintre care 87 de români și 6 evrei.

La Budapesta a fost făcut public zvonul că trupele militare hortiste intrate în comuna Treznea, au fost atacate de către fiica unui preot împreună cu alți localnici. Falsitatea zvonului este evidentă, pentru că o "mână" de oameni în frunte cu o femeie, n-ar fi putut să atace o întregă armată bine organizată, așa cum era armata hortistă.

Anul 1940 a fost un an aprig pentru populația română aflată în Ardealul anexat, iar acest calvar a durat până în momentul în care România a reușit, în toamna anului 1944, să scoată de sub odioasa stăpânire hortistă teritoriul pierdut prin Dictatul de la Viena.

23 august 1944 a fost ziua în care regele Mihai a luat decizia de a pune capăt colaborării României cu Puterile Axei și a început tratativele cu Puterile Aliate. Aceste tratative au impus, în cele din urmă, colaborarea militară cu Uniunea Sovietică.

A urmat în toamna anului 1944 episodul dramatic al eliberării Transilvaniei atât de sub controlul mașinii de război germane cât și de sub stăpânirea ungară. Cum era firesc, această înaltă și jertfelnică misiune i-a revenit Armatei Române.

Având în vedere contextul politico-militar creat în România și în Europa acelor zile, armata română a fost nevoită să accepte subordonarea ei Marelui Stat Major al armatei sovietice, cât și “cooperarea” cu trupele sovietice aruncate în luptă la vest de Carpați. E lesne de înțeles că greul luptelor a fost suportat de ostașii români.

Au fost mobilizate pentru eliberarea spațiului transilvănean ocupat de hortiști Armatele 1 și 4. Armata 4 și-a desfășurat operațiile în partea centrală a Transilvaniei, în timp ce Armata 1 a acționat cu precădere în zon de vest a țării.

În zilele de 5 și 8 septembrie 1944 Armata 4 a reușit să respingă o puternică ofensivă inamică, al cărei scop era acela de a o arunca înapoi, spre crestele Carpaților Meridionali. Au urmat bătălii grele desfășurate pe linia Mureșului, care au avut ca rezultat străpungerea rezistenței inamice și înaintarea ostașilor români spre nord.

În paralel, Armata 1 a fost nevoită să execute, la începutul lunii septembrie operații defensive, pentru ca, după 13 septembrie, să se angajeze într-o puternică ofensivă spre Salonta și Oradea.

Începând cu 9 octombrie 1944, Armata 4 a pornit o nouă ofensivă, în direcția Luduș, Cluj și, mai apoi, spre Carei, obligând trupele hitleriste și horticiste să se retragă prin “Poarta Someșului”. Spre data de 25 octombrie 1944, au fost eliberate ultimele trei teritorii rămase sub ocupație horticistă: Carei, Moftin și Satu Mare. Chiar dacă aceste ultime teritorii au fost eliberate în zilele de 22-23 octombrie, în raportul oficial al armatei române a fost transmisă, ca dată de încheiere a misiunii eliberatoare pe frontul românesc, data de 25 octombrie. Era o modalitate impresionantă prin care ostașii și ofițerii români îi aduceau omagiul regelui Mihai I, care își sărbătorea ziua de naștere.

În semn de înaltă prețuire, ziua de 25 octombrie a devenit Ziua Armatei Române, pe care o celebrăm cu sinceră recunoștință. În această zi, aducem urările noastre de bine și de înveșnicire, spunând „La mulți ani” atât Armatei Române, cât și Majestății Sale, Regele Mihai I.

Alexandra Mihaela Iamandi,
Clasa a XI-a F
Prof. coord. Elena Hrușcovski
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Regele Mihai: o viață cât un secol

La data de 25 octombrie 1921 s-a născut Majestatea sa Regele Mihai I, ca membru al uneia dintre cele mai importante case domnitoare din istoria Europei: dinastia Hohenzollern.

Regele Mihai este fiul Regelui Carol al II-lea și al Reginei Elena a Greciei. Nașterea sa a fost vestită în toată țara. Cuvintele prin care Majestatea Sa Ferdinand anunța nașterea lui Mihai sunt următoarele: „*Astăzi Pronia Cerească a hărăzit Dinastiei un nou vlăstar. Alteța Sa Regală, Principesa Moștenitoare, Elena a României a dat naștere unui fiu, care a primit numele de Mihai.*”

Copilăria regelui a fost marcată de divergențele dintre părinții acestuia, deoarece la scurt timp după nașterea sa, Carol al II-lea a cunoscut-o pe Elena Lupescu, cu care a plecat după 3 ani de la prima întâlnire la Paris. Acesta renunța la titlul de principe moștenitor, provocând în România o gravă criză dinastică. După această întâmplare, la numai 6 ani, Mihai devine moștenitorul tronului României, iar tatăl său un simplu cetățean pe care îl chema Carol Caraiman.

După 3 ani de la moartea lui Ferdinand, care a fost răpus de o boală necruțătoare, pe data de 8 iunie 1930 regele Carol al II-lea revine la tron, iar micul rege devine *Mare Voievod de Alba Iulia*. Răsturnarea de situație creată de revenirea lui Carol al II-lea la tronul României l-a tulburat profund și pe termen lung pe micul ex-rege, deoarece ajunge să fie despărțit de mama lui, care a fost exilată din România.

După 10 ani, în împrejurări de o gravitate tulburătoare, Carol al II-lea abdică, iar Mihai devine rege la vârsta de 19 ani, pe data de 6 septembrie 1940. Când acesta a revenit la tron, puterile sale erau limitate, deoarece Ion Antonescu fusese investit ca prim ministru cu puteri depline.

În anul 1941 România intra în cel de-al Doilea Război Mondial alături de Germania, iar armata română, sub conducerea lui Ion Antonescu a reușit, în intervalul 22 iunie – 24 iulie, să readucă în hotarele românești teritoriile răpite de sovietici cu un an înainte: Basarabia și nordul Bucovinei.

Din păcate, evoluția armatelor puse în slujba Axei pe frontul sovietic a cunoscut o întorsătură nefastă. După bătălia de la Stalingrad, armatele sovietice au trecut la o contraofensivă constantă și eficientă, aruncând armatele germane și aliatele acestora în afara spațiului sovietic.

Pentru România situația devenea din ce în ce mai periculoasă, mai ales din primăvara anului 1944, când sovieticii au pătruns în spațiul românesc. În aceste împrejurări s-a constituit în jurul regelui Mihai o coaliție antiantonesciană care i-a cerut sprijinul în scoaterea României din războiul antisovietic.

Pe 23 august 1944 Mihai I cere arestarea lui Ion Antonescu și decide reîntrirea în război de partea Aliaților. Această decizie a scurtat războiul cu cel puțin 6 luni. Din păcate, momentul

23 august 1944 a însemnat și intrarea României sub tutela sovietică. Regele Mihai nu avea de unde să știe ce decisese Alianții în culisele războiului, mai ales spre sfârșitul lui. Nu avea cum să știe că România fusese lăsată pradă U.R.S.S.-ului.

Între august 1945 și ianuarie 1946 Regele a încercat să se opună guvernului comunist instalat în România cu sprijin sovietic, dar, din păcate, fără folos. Pe 30 decembrie 1947 este silit să abdice, iar pe 3 ianuarie 1948 este silit să părăsească țara.

Primele zile de exil au fost un coșmar pentru Majestatea Sa, dar treptat acesta s-a obișnuit. După câteva luni regele Mihai s-a căsătorit cu regina Ana a României. Împreună au crescut cinci fiice, cea mai mare fiind Principesa Margareta, urmată de principesele Elena, Irina, Sofia și Maria.

Când Regele a ajuns la Londra, a făcut publică declarația prin care arăta că abdicarea lui este nulă, deoarece a fost forțată. Sumele cu care a plecat Majestatea Sa în exil au fost foarte mici pentru condiția de rege al României. Acesta nu avea bani nici pentru a duce o viață decentă, cu atât mai puțin pentru a duce o viață conform rangului său regal. În anul 1954 regele Mihai s-a mutat în Elveția, unde a inițiat mai multe afaceri care, spre nenorocul lui, au dat faliment.

După mulți ani grei petrecuți în exil, după prăbușirea regimului comunist, regele Mihai a decis să se întoarcă în România împreună cu familia, pentru a petrece sărbătorile de iarnă pe meleagurile copilăriei. Aici au fost primiți foarte călduros de poporul român, dar pe data de 25 decembrie 1990, în drum spre biserică, regele și familia sa au fost opriți de poliție și duși la aeroport, unde au fost obligați să părăsească țara.

În 1997 regele a revenit în România, a fost primit în țară, unde s-a și stabilit împreună cu familia.

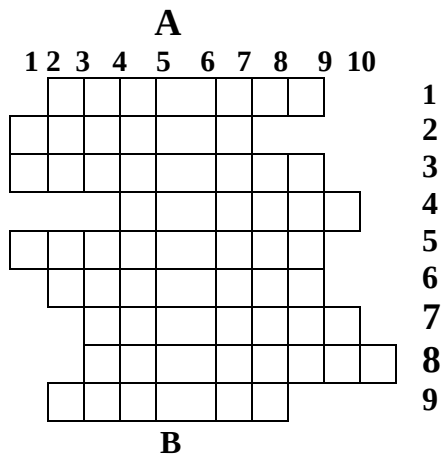
În aceasta lună, pe 25 octombrie, regele Mihai împlinește 93 de ani; o viață cât un secol. O viață deloc lină, cu multe turbulențe, neajunsuri, dar în care a avut și are o constantă: iubirea față de țara sa.

Pentru tot acest devotament, noi, generațiile tinere de azi, vă urăm: La mulți ani, Majestate!

Georgiana Banu,
Clasa a XI-a F
Prof. coord. Elena Hrușcovski,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

HOMO LUDENS

Istorie...de sezon

Războaiele greco-persane

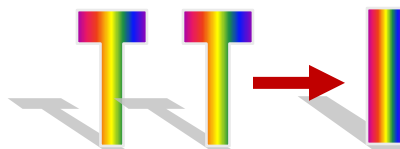
1. Localitate în care s-a desfășurat în anul 490 î. Hr. o bătălie în care armatele persane au fost înfrânte;
2. Regele persilor înfrânți în bătălia din anul 490 î.Hr.;
3. General atenian, participant la războaiele greco-persane, calificat de Herodot ca fiind “cel mai onorabil bărbat atenian” ;
4. Insulă situată în estul Atticii, de unde s-au revărsat trupele persane în Attica;
5. Altă insulă greacă în apropierea căreia s-a dat cea mai mare bătălie navală din cel de-al doilea război greco-persan;
6. Rege spartan, eroul de la Termopyle;
- 7.Localitate în preajma căreia s-a desfășurat o mare bătălie pe uscat în cel de-al doilea război greco-persan.
- 8.Mare strateg, comandantul armatei grecești în timpul primului război greco-persan;
- 9.Promontoriu al insulei Samos în preajma căruia s-a desfășurat o importantă bătălie navală în anul 479 î.Hr. în care au fost înfrânte rămășițele flotei persane aflate în retragere.

La o dezlegare corectă a orizontalelor grilei, pe verticala AB veți obține un adjectiv derivat din denumirea anotimpului pe care îl parcurgem.

Felină feroce
(Monoverb: 3 – 7)

Întrecere sportivă (Monoverb: 4 – 7)

Prof. Elena Hrușcovski
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

1. Culorile, prof. Nina Bratu	p. 3
2. <i>Mr. Erhardt Tillman's Interview</i> , Andra Bianca Glăvan, cl.aXI-a C, Prof. Lauriana Ailincuței	p. 4
3. <i>Contribuția bisericii la apariția și dezvoltarea învățământului românesc</i> , prof. Daniela Ciolpan	p. 7
4. <i>De ce ne e frică de matematică?</i> , prof. Gabriela Gherman	p.10
5. <i>Promenada inimilor</i> , prof. Ioana Paizan	p.14
6. <i>Invitație...la consultație</i> , prof. Luminița Alban	p.17
7. <i>DOOM-ul recomandă</i> , Alexandra Olteanu, cl. a X-a B, prof. Iuliana Canae	p.19
8. <i>Rolul familiei în dezvoltarea intelectuală a copilului</i> , prof. Alexandrina Fotin	p.21
9. <i>Sindromul Down</i> , prof. Aida Doagă	p.23
10. <i>Reciclarea hârtiei</i> , Anca Gabriela Aftim, cl.a XI-a A, prof.Mariana Șerbănoiu	p.25
11. <i>Darurile lui Dumnezeu</i> , Robert Voicu, cl.a XII-a B, prof. Nicoleta Stanciu	p.26
12. <i>"Fără ideal"-o carte pentru suflet</i> , Alexandra Olteanu, cl. a X-a B, prof. Iuliana Canae	p.27
13. <i>Furia naturii</i> , Andra-Carmen Bîscă, cl. a XI-a A, prof. Ioana Paizan	p.29
14. <i>O nouă etapă</i> , Robert Voicu, cl.a XII-a B, prof. Nicoleta Stanciu	p.30
15. <i>Hoy son errors, mañana serán experiencias</i> , Robert Voicu, cl.a XII-a B	p.31
16. <i>Despre științele sociale</i> , Gabriela Spiridon, cl. a XII-a F, prof. Deniza Toia	p.32
17. <i>Cuvânt despre mit</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.34
18. <i>Calendar istoric</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.37
19. <i>Actul de la 23 august 1944</i> , Nicoleta Stan, cl. a XI-a F, prof. Elena Hrușcovschi	p.40
20. <i>Eliberarea teritoriului Transilvaniei ocupat de Ungaria hortistă</i> , Alexandra Mihaela Iamandi, cl. a XI-a F, prof. Elena Hrușcovschi	p.42
21. <i>Regele Mihai : o viață cât un secol</i> , Georgiana Banu, cl. a XI-a F, prof. Elena Hrușcovschi	p.44
22. <i>Homo ludens</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.46

POLIFONII

ISSN 2285 – 0880

ISSN-L = 2285 – 0880